

ชีวิตหลังความตาย

เล่าโดย
ดร.สนอง วรอุไร

หนังสือลำดับที่ ๘๐

ชีวิตหลังความตาย : ดร.สนอง วรอุไร

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : พฤษภาคม ๒๕๕๒

จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม

จัดพิมพ์ : ชมรมกัลยาณธรรม
๑๐๐ ถนนประโคนชัย ตำบลปากน้ำ
อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๒๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๗๐๒-๗๓๕๓

ภาพปก/ภาพประกอบ : พรเทพ อมรวัฒนา

จัดรูปเล่ม : บริษัท วิธิต่า จำกัด โทร ๐๘๖-๗๘๗-๘๘๐๐

แยกสี : แคนนา กราฟฟิค โทร ๐๘๖-๓๑๔-๓๖๕๑

จัดพิมพ์ที่ : บริษัท ชุมทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด
๕๙/๘๑ ซอย ๘/๑ ถนนปิ่นเกล้านครชัยศรี
แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา
กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๘๘๕-๗๘๗๐-๓
โทรสาร ๐-๒๘๘๕-๗๘๗๔

สัพพทานัง ธัมมทานัง ชินาติ
การให้ธรรมะเป็นทาน ย่อมชนะการให้ทั้งปวง
www.kanlayanatam.com

คำนำ

ทุกคนต่างปรารถนาให้ชีวิตของตนเอง มีความเป็นอยู่ดี อยู่ สะดวกสบาย อยู่แล้วมีความสุข ชีวิตไม่ได้ยืนยาวเท่าที่ตาเห็น แต่ชีวิตของปุถุชนยังต้องเดินทางอีกยาวไกล ในโลกหน้าและโลก ถัดๆ ไป หาวนจบสิ้นไม่ได้ หากชีวิตในโลกหน้ามีความเป็นอยู่ดี ความสำเร็จในการดำเนินชีวิตก็จะเกิดขึ้น แต่หากเป็นตรงกันข้าม ชีวิตไม่สมปรารถนา ก็เนื่องมาจากเหตุที่ทำไว้ไม่ดีในปัจจุบันนั่นเอง หนังสือ “ชีวิตหลังความตาย” จึงเป็นอุทาหรณ์ให้ผู้อ่านได้ระมัดระวัง ในการนำพาชีวิตของตนเองไปสู่โลกหน้าได้อย่างปลอดภัย

ข้าพเจ้าอ้างเอาผลบุญที่เกิดขึ้นจากการชี้ทางสู่ชีวิตหน้า จึงเป็น พลวปัจจัย ส่งผลให้ชีวิตของผู้ร่วมจัดทำหนังสือเล่มนี้ ประสบ ความสำเร็จของชีวิตตามที่ตนปรารถนา จงทุกท่านทุกคน เทอญ

ดร.สนอง วรอุไร

“...ดูกร ภิกษุทั้งหลาย !
บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแห่งเราแล้ว
เราขอเตือนเธอทั้งหลายให้จำมั่นไว้ว่า
สิ่งทั้งปวงมีความเสื่อมและสิ้นไปเป็นธรรมดา
เธอทั้งหลายจงอยู่ด้วยความไม่ประมาทเถิด...”

พุทธพจน์

ชีวิตหลังความตาย

เล่าโดย

ดร.สนอง วรอุไร

เรียบเรียงจากต้นฉบับเสียงบรรยาย

ที่โรงพยาบาลพระบรมราชเทวี ณ ศรีราชา

๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙

สวัสดิ์ท่านผู้อำนวยการ และท่านผู้มีเกียรติที่เข้ารับฟังการบรรยาย การแพทย์องค์รวมครั้งที่ ๒๐ ทุกท่าน

ในช่วงสองปีที่ผ่านมา โรงพยาบาลพระบรมราชเทวี ณ ศรีราชา มีการบรรยายการแพทย์องค์รวม ๑๙ ครั้งและทั้งสิบเก้าครั้งที่ผ่านมามีผู้สนใจให้การเข้าฟังมากทุกครั้ง ในวันนี้ใช้หัวข้อ **“ชีวิตหลังความตาย”** โดยวิทยากรที่จบการศึกษาปริญญาตรี ปริญญาโท ด้านจุลินทรีย์ และจบปริญญาเอกด้านเชื้อไวรัส จากมหาวิทยาลัยลอนดอน ประวัติการทำงาน ท่านเป็นผู้ร่วมบุกเบิกมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อาจารย์คณะวิทยาศาสตร์ อาจารย์พิเศษในมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยวิทยาเขตล้านนา และเป็นอาจารย์บรรยายด้านคุณธรรมจริยธรรมฯลฯ ประสบการณ์และผลงานคือ เป็นวิทยากรบรรยายทั่วประเทศ ขอต้อนรับ ดร.สอนอง วรอุไร

สวัสดิ์ท่านผู้อำนวยการและท่านผู้สนใจทุกท่าน วันนี้ผมรู้สึกแปลกใจที่เชิญมาบรรยาย ซึ่งไม่เคยได้รับเชิญบรรยายเรื่อง

“ชีวิตหลังความตาย” นี้เราจะพูดเรื่องความตายกันหรือ เรายังไม่ได้ตายไปไหน บางคนพูดเรื่องความตายถือว่าเป็นเรื่องอับมงคล นั่นเป็นความคิดเห็นส่วนตัวของผู้ที่เชื่อเช่นนั้น ที่จริงแล้วความตายเป็นเรื่องธรรมชาติ

ในฐานะที่เป็นอาจารย์สอนอยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นคณะที่ให้บริการวิชาความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ จึงมีนักศึกษาจากหลายคณะได้แวะเวียนเข้ามาเรียน อาทิ นักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ และคณะเกษตรศาสตร์ ฯลฯ นักศึกษาได้เข้ามาเรียนเรื่องทางวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นเรื่องของความจริง ความจริงที่เกิดขึ้นได้ เพราะมีเหตุมีผลกำกับ ผู้ใดสามารถโยงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลให้ถึงกันได้ ความจริงจะปรากฏ นั่นคือสิ่งสมมุติที่เรียกกันว่าวิทยาศาสตร์ ดังนั้นเรื่องที่จะพูดถึงในวันนี้ จึงเป็นเรื่องจริงมีเหตุมีผลกำกับ

วันนี้ผู้บรรยายจะพูดความจริงเรื่อง **“ชีวิตหลังความตาย”** เรื่องที่จะพูดถึงในวันนี้ต้องใช้ความจริงถึง ๒ ระดับเข้ามาพิสูจน์ คือ

๑. **ความจริงในระดับของวิทยาศาสตร์ธรรมดา** ที่รู้เห็น เข้าใจได้ด้วยประสาทสัมผัส ซึ่งใครที่เรียนมาทางด้านวิทยาศาสตร์จะเข้าใจได้ง่าย

๒. **ความจริงในระดับ metaphysics ซึ่งเป็นเหตุผลที่อยู่เหนือระบบประสาท** จิตที่พัฒนาดีแล้วเท่านั้นจึงจะสัมผัสความจริงเช่นนี้ได้

ในแวดวงของนักวิทยาศาสตร์ทั่วไป ครูบาอาจารย์ที่ร่วมสอนอยู่ในคณะวิทยาศาสตร์ด้วยกัน ต่างพูดกันว่าอาจารย์สนองเพื่อนไปแล้ว ผู้บรรยายยอมรับคำสปรมาทดังกล่าวโดยดูชนิด เพราะจะอธิบายเหตุผลอย่างไร เขาเหล่านั้นก็ไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ เนื่องจากเขามีได้พัฒนาจิตให้เข้าถึงความจริงในระดับที่สูงกว่าวิทยาศาสตร์ธรรมดา ในช่วงเวลาที่ยังสอนนักศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย มีนักศึกษามาเรียนกันมาก บางครั้งการสอนในบางวิชาจำเป็นต้องลงลึกไปจนถึงระดับโมเลกุล หรือเมื่อพูดถึงการทำงานของ receptor ที่เป็นโปรตีนติดอยู่บนผิวเซลล์ หรือการทำงานของโมเลกุลต่างๆ จึงต้องเตือนสตินักศึกษาว่า **แท้จริงแล้วไม่เป็นเช่นนั้นเพราะนั่นเป็นความจริงที่ปรากฏขึ้นเพียงชั่วคราว** กลัวนักศึกษากลับจะหลงเข้าใจผิดไปไกล ทางด้านวิทยาศาสตร์สอนให้รู้ความจริงชั่วคราวที่เรียกว่า **“สภาวะลัจจะ”** แท้จริงแล้วยังมีความจริงที่ไม่เนื่องด้วยกาลเวลา ที่เรียกว่า **“ปรมาตลัจจะ”** อยู่อีกด้วย ซึ่งเกือบทั้งหมดของวิทยาศาสตร์ปัจจุบันยังเข้าไม่ถึง แต่อย่างไรก็ตาม เรื่องที่จะพูดในวันนี้เป็นความจริงทั้งในระดับสภาวะลัจจะ และเป็นความจริงในระดับปรมาตลัจจะ

เหตุที่ผู้บรรยายเข้าถึงความจริงได้ทั้ง ๒ ระดับ เพราะหลังจากสำเร็จการศึกษาสูงสุดมาจากมหาวิทยาลัยลอนดอนแล้ว ไม่เชื่อในสิ่งที่พระพุทธรเจ้าได้ตรัสไว้ ตัวอย่างเช่น สงสัยว่าเทวดามีจริงหรือ ซึ่งปัญหานี้ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ไม่สามารถพิสูจน์ได้ คนตายแล้วต้องไปเกิดใหม่ก็ไม่เชื่อ เพราะวิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ ด้วยเหตุนี้หลังจากเดินทางกลับจากต่างประเทศ คงจะโชคดี เพราะยังมีเวลาว่างอยู่เกือบ ๒ เดือน ก่อนที่มหาวิทยาลัยจะเปิดเทอมในเดือนมิถุนายน ผู้บรรยายได้มีโอกาสไปพิสูจน์ความจริงในพุทธศาสนา โดยมีโอกาสบวชเป็นภิกษุสงฆ์ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เพื่อปฏิบัติกรรมฐาน ในวันแรกที่บวชเป็นภิกษุ ได้อธิษฐานว่า **“จะปฏิบัติธรรมเต็มที่ นาน ๓๐ วัน ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น”** การฝึกพัฒนาจิตทำอยู่ ๒ เรื่อง คือพัฒนาจิตให้สงบตั้งมั่นเป็นสมาธิ (สมถภาวนา) และฝึกจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง (วิปัสสนาภาวนา) ท่านเจ้าคุณโชดกสอนวิธีปฏิบัติสั้นๆ เพียง ๕-๑๐ นาที หลังจากนั้นต่างคนต่างแยกย้ายไปปฏิบัติด้วยตนเอง ผู้บรรยายได้ปฏิบัติธรรมถึงวันละประมาณ ๒๐ ชั่วโมง ต่อเนื่องยาวนานถึง ๓๐ วัน ผลปรากฏว่า**ความจริงหรือเหตุผลที่อยู่เหนือระบบประสาทสัมผัสได้เกิดขึ้นกับจิตของผู้บรรยาย** เป็นความจริงที่จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิดีแล้ว สามารถรู้เห็นเข้าใจเหตุและผลได้อย่างถ่องแท้ **ในวันที่ ๑๐** ของการฝึกปฏิบัติ ผู้บรรยายได้ไปเห็นเทวดา (ด้วยทิพพจักขุ) ว่ามีจริง ได้ไปเห็นภพภูมิหนหลังที่ตัวเองเวียนตายเวียนเกิดไม่รู้จบ (บุพเพนิวาสานุสติญาณ) ได้ไปรู้เห็นการกระทำที่ผ่านมาของผู้อื่น (เจโตปริยญาณ) โดยที่เจ้าตัวมิได้เอ่ยปากเล่า ฯลฯ ความจริงต่างๆ

เหล่านี้ไม่สามารถเข้าถึงได้ด้วยประสาทสัมผัสอย่างที่วิทยาศาสตร์ทั่วไปใช้พิสูจน์กัน หลังจากลาสิกขามาแล้ว ได้ออกมาเป็นอาจารย์ฆราวาสอยู่ในมหาวิทยาลัยจนบัดนี้ (พ.ศ. ๒๕๔๙) ยังหาไม่พบข้อผิดพลาดที่พระพุทธะทรงตรัสไว้เลย

ความจริงที่เป็นวิทยาศาสตร์ที่คนนิยมนำไปใช้ประโยชน์กันมาก เช่น ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่แพทย์นำไปใช้รักษาโรคให้กับคนไข้ เมื่อเหตุและผลถูกต้องกันแล้วก็สามารถรักษาโรคให้หายได้ชั่วคราว ความจริงทางด้านวิทยาศาสตร์สามารถนำไปใช้ยืดอายุคนไข่ออกไป ให้มีอายุยืนยาวได้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่ไม่สามารถทำให้คนไข้ไม่ตายได้ แม้กระทั่งตัวของหมอเองเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับชีวิต ยังมีอาจช่วยตัวเองไม่ให้เจ็บป่วย ไม่อาจช่วยตัวเองไม่ให้ตายได้

พลังงานจิตเป็นพลังงานที่มีความถี่คลื่นเหมือนพลังงานทั่วไป แต่มีความถี่ของช่วงคลื่นเล็กสุด เป็นพลังงานที่ละเอียดที่สุด เคลื่อนที่ได้เร็วที่สุด ทำงานได้อย่างมหัศจรรย์ที่สุด สามารถเก็บบันทึกข้อมูลที่ผ่านมาประสบการณ์มาได้มากที่สุด เครื่องบันทึกข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ใดๆ ที่มีใช้อยู่ในปัจจุบัน ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ พลังงานจิตที่พัฒนาดีแล้ว มีความถี่ช่วงคลื่นคงที่ได้แล้ว สามารถรู้ เห็น เข้าใจเหตุผล(ความจริง) ได้อย่างถูกต้อง และเป็นความจริงที่ไม่เนื่องด้วยกาลเวลา ที่นักวิทยาศาสตร์บัญญัติขึ้นเป็น

หน่วยของเวลาที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้ผู้พัฒนาจิตดีแล้ว จึงได้รู้ว่าเหตุผลหรือความจริงในทางวิทยาศาสตร์ เป็นเหตุผล หรือความจริงระดับต้น เป็นเปลือก เป็นกระพี้ของเหตุผล

แต่ความจริงที่เป็นแก่น เป็นแก่นของความจริงสูงสุด ที่เนื่องด้วยกาลเวลาที่ยาวนาน เหนือระบบประสาทสัมผัส เช่น ความจริงที่จิตไปรู้ เห็น เข้าใจ ในเรื่องที่น่ามาใช้แสดงฤทธิ์ (อิทธิวิธี) การได้ยินเสียงที่อยู่ห่างไกลมากๆ (ทิพโสต) การไปหยั่งรู้ใจคนอื่น ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่ หรือไปทำอะไรมา (เจโตปริยญาณ) การไปรู้สภาพชาติกำเนิดหนหลังหรือที่เรียกว่าระลึกชาติได้ (ปุพเพนิวาสานุสติญาณ) และการไปเห็นสิ่งต่างๆ ที่ตาเนื้อไม่สามารถสัมผัสได้ (ทิพพจักขุ) เหล่านี้เป็นความจริงที่เหตุผลทางวิทยาศาสตร์ไม่อาจนำมาพิสูจน์ได้ แต่เป็นเหตุผลที่มีอยู่จริง และจิตที่พัฒนาดีแล้ว เท่านั้นจึงจะเข้าถึงความจริงเช่นนี้ได้ นอกจากนี้ยังมีความจริงสูงสุดที่อยู่เหนือกาลเวลา เรียกว่าเป็นความจริงแท้ (ปรมาตถสัจจะ) จิตที่พัฒนาได้ถูกต้องตรงตามธรรมแล้ว ก็สามารถไปรู้เห็นเข้าใจได้ เช่นเดียวกัน

ด้วยเหตุที่ผู้บรรยายได้มีโอกาสเข้าไปพัฒนาจิตภาคปฏิบัติ ต่อเนื่องยาวนานถึง ๓๐ วัน จึงเข้าถึงความจริงที่ยังซ่อนด้วยกาลเวลาที่ยาวไกล มีหน่วยของกาลเวลาเป็นกัป และเข้าถึงความจริงที่ไม่เนื่องด้วยกาลเวลาได้ จึงได้เห็นจุดด้อยของผู้ที่เรียนมาในทางวิทยาศาสตร์ ที่เปิดเรียนเปิดสอนกันอยู่ในสถาบันทั่วโลก

จึงได้รู้ว่านักวิทยาศาสตร์เกือบทั้งหมดพัฒนาปัญญาได้เพียงปัญญา ๒ ตัวแรก คือ *สุตมยปัญญา* คือปัญญาที่เกิดจากการอ่าน การฟัง และ *จินตามยปัญญา* คือปัญญาที่เกิดจากการคิด พิจารณา วิเคราะห์ วิจัย ปัญญาทั้งสองประเภทนำไปสู่ความจำได้หมายรู้ ซึ่งจะเรียกว่าเป็นเพียงสัญญาที่ไม่น่าจะผิด เพราะเป็นเพียงความจริงสมมุติ (สมมุติสัจจะ) และความจริงที่เกิดขึ้นเพียงชั่วคราว (สภาวะสัจจะ) แต่ความเป็นจริงแท้ (ปรมาตถสัจจะ) นักวิทยาศาสตร์ไม่สามารถเข้าถึงได้ จึงเป็นที่น่าเสียดายอย่างมากกับคนที่เรียนมาสูงในทางโลก ที่ยังมีความหลง (โมหะ) อยู่กับความจริงในระดับต้นๆ เรียกว่ายังเป็นผู้มีความไม่รู้จักจริง (อวิชชา) อยู่นั่นเอง

ดังนั้น เรื่องที่ผู้บรรยายจะพูดในวันนี้ อีกร้อยปี พันปี หรือหมื่นปีในวันข้างหน้ายังคงเป็นความจริงอยู่ งานวิจัยที่นักวิทยาศาสตร์ค้นคว้าหาความจริงจนพบแล้วตีพิมพ์เป็นรูปเล่ม เก็บไว้ในห้องสมุดต่างๆ ทั่วโลก จะทำวิจัยก็เรื่อง จะพบความจริงในรูปแบบใดก็ตาม เกือบทั้งหมดล้วนแต่ล้าสมัย ไม่เป็นความจริงในปัจจุบัน และไม่สามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริงได้ ผู้บรรยายมีพื้นฐานมาทางวิทยาศาสตร์ด้านจุลินทรีย์ ได้เคยนำเอาแสงสว่างทั้งจากธรรมชาติหรือจากพลังงานไฟฟ้า ซึ่งมีความถี่คลื่นแสงค่อนข้างใหญ่ มาส่องให้ตกกระทบตัวจุลินทรีย์แบคทีเรีย แล้วสะท้อนออกมาผ่านเลนส์ขยายภาพให้ใหญ่ขึ้นประมาณแปดร้อยถึงหนึ่งพันเท่า ผลปรากฏว่าสามารถเห็นรูปร่างลักษณะของจุลินทรีย์แบคทีเรียได้ แต่เมื่อไปศึกษาต่อที่ต่างประเทศ ได้ไปศึกษาจุลินทรีย์ไวรัส ซึ่ง

มีขนาดเล็กกว่าแบคทีเรียมาก พลังงานแสงสว่างที่นำมาใช้ส่องจุลินทรีย์แบคทีเรียไม่สามารถ ตกกระทบตัวไวรัสได้ เหตุเพราะแสงสว่างจากพลังงานไฟฟ้ามีความถี่คลื่นแสงใหญ่กว่าตัวไวรัสมาก จึงไม่ตกกระทบตัวไวรัส นักวิทยาศาสตร์แก้ปัญหานี้ด้วยการพัฒนาพลังงานอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีความถี่คลื่นเล็กมากขึ้นมาใช้ เมื่อใช้พลังงานประเภทนี้ส่องดูไวรัส จึงสามารถตกกระทบตัวไวรัส และสะท้อนภาพเข้าสู่เครื่องขยายภาพให้ใหญ่ขึ้นหลายพันเท่า จึงได้เห็นที่ตัวไวรัสมีรูปร่างลักษณะเป็นอย่างไร นอกจากนี้ ความถี่คลื่นของพลังงานอิเล็กทรอนิกส์สามารถตกกระทบวัตถุระดับโมเลกุลที่มีขนาดใหญ่บางชนิดได้ เมื่อผู้บรรยายกลับถึงเมืองไทยได้มีโอกาสไปพัฒนาจิต ซึ่งเป็นพลังงานที่มีความถี่คลื่นเล็กที่สุด เล็กกว่าความถี่คลื่นของอิเล็กทรอนิกส์มาก จนกระทั่งสามารถพัฒนาคลื่นจิตให้มีความถี่คลื่นคงที่ได้ภายในเจ็ดวัน ผลปรากฏว่าในวันที่สิบของการพัฒนาได้ไปเห็น (ทิพพจักขุ) เทวดานั่งอยู่หน้าวิมาน เทวดามีรูปลักษณ์สวยงามมาก จึงได้รู้ว่ารูปร่างละเอียดที่ถูกสมมุติเรียกว่าเทวดามีอยู่จริง ในทางวิทยาศาสตร์ยอมรับว่าที่ใดมีพลังงานที่นั่นมีการทำงานได้ เรดาร์ที่หมุนอยู่ที่สนามบิน หากไม่มีพลังงานส่งเป็นคลื่นออกไปตกกระทบกับลำตัวเครื่องบิน จะไม่สามารถตรวจสอบเครื่องบินได้ ทุกคนที่นั่งฟังอยู่ในห้องบรรยายนี้ ล้วนแต่มีพลังงานจิตกันทุกคน แต่ยังมีได้พัฒนาให้มีความถี่คลื่นจิตคงที่ จึงยังไม่สามารถนำมาใช้งานที่ละเอียดลึกซึ้งได้

นักวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน ยังไม่สามารถเข้าถึงพลังงานจิตได้อย่างแท้จริง ทั้งๆ ที่พลังงานจิตยังมีอยู่ในร่างกาย ส่งผลกระทบต่อพลังงานร่างกายได้ โดยเฉพาะส่งผลกระทบต่อคลื่นสมอง ที่นักวิทยาศาสตร์เข้าถึงเหตุผลและนำมาแสดงให้เห็นเป็นรูปธรรมได้ว่า คลื่นสมองของแต่ละคนมีความถี่เป็นเช่นไร ในโรงพยาบาลมีเครื่องมือวัดคลื่นสมอง เป็นเครื่องมือที่นักวิทยาศาสตร์ได้พัฒนาขึ้นมาใช้ ให้เกิดประโยชน์กับมนุษย์ หากมนุษย์สามารถจูนความถี่ของคลื่นสมองเปลี่ยนไปได้ เพราะพลังงานจิตกับพลังงานในสมองมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

เมื่อปีที่แล้วได้มีโอกาสลงมาบรรยายที่กรุงเทพฯ อาจารย์ นัยพินิจ คชภักดี ได้ติดต่อนำซินแสมาจากเมืองจีน เอาเครื่องวัดคลื่นสมองสวมไว้ที่ศีรษะของซินแส แล้วฉายภาพคลื่นสมองไปยังจอใหญ่ จึงได้เห็นรูปแบบคลื่นสมองของซินแส เมื่อซินแสทำจิตให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิ ผลปรากฏว่า ความถี่คลื่นสมองของซินแสเปลี่ยนไปเป็นอีกรูปแบบหนึ่ง เรื่องในทำนองคล้ายกันนี้ ฝรั่งเศสได้ทำการวิจัยอยู่ในต่างประเทศ เขาเอานักศึกษาของ UCLA มาฝึกสมาธิแบบ TM (transcendental meditation) ผลปรากฏว่า ทำให้คลื่นสมองของนักศึกษาเปลี่ยนไป ส่งผลให้สมองมีความจำเพิ่มมากขึ้นเกือบเท่าตัวและมีความจำได้มากกว่า เมื่อฝึกจิตให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิได้มากยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้บรรยายจึงได้นำนักศึกษาที่มีความจำน้อย มาพัฒนาจิตใจให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิ ด้วยการหายใจเข้าให้กำหนดว่า “ออกซิเจน” (O₂) หายใจออกให้กำหนดว่า “ซีโอทูร์” (CO₂) ฝึกวันละประมาณ ๑๕ นาที ช่วงพักในตอนกลางวัน โดยให้นักศึกษามานั่งฝึกจิตในห้องทำงานของผู้บรรยาย เมื่อฝึกไปได้นานหนึ่งภาคการศึกษา ได้มีการสอบไล่และประเมินผลออกมาเป็นค่าลำดับชั้นสะสมเฉลี่ย (GPA) ผลปรากฏว่าเกรดของนักศึกษาดีขึ้น ได้เกรด A สองตัว กับเกรด B+ หนึ่งตัว ทำให้สำเร็จการศึกษาได้

เช่นเดียวกันที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งในขณะนั้นผู้บรรยายเป็นกรรมการของคณะวิทยาศาสตร์ ได้รู้ว่ามีนักศึกษาชายคนหนึ่งได้ฝึกสมาธิ แล้วทำให้ความจำดีขึ้น เมื่อเรียนมาครบสามปีแล้ว มีผลการเรียนดีเยี่ยม คือทุกวิชาที่ให้เป็นเกรด เขาได้เกรด A ทุกวิชา จึงได้ไปทาบทามว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ให้มาเป็นอาจารย์ในคณะวิทยาศาสตร์เมื่อนักศึกษาเรียนครบ ๑๔๔ หน่วยกิต นักศึกษาได้เกรด A ทุกวิชา เมื่อสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีแล้วได้มาสมัครเป็นอาจารย์ และทางคณะวิทยาศาสตร์ได้ส่งไปเรียนต่อที่ต่างประเทศทันที จนจบการศึกษาชั้นสูงสุด เป็นดอกเตอร์อยู่ในคณะวิทยาศาสตร์จนบัดนี้

ในเดือนตุลาคมของทุกปี ที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ได้จัดให้มีการพัฒนาจิต โดยมีคุณหมอลองเป็นประธานดำเนินการ ผู้บรรยายได้ร่วมเป็นคณะกรรมการนั้นด้วย ปรากฏว่ามีอยู่ครั้งหนึ่ง

มีเด็กนักเรียนชายจากโรงเรียนมัธยมในจังหวัดเชียงใหม่ เขามีผลการเรียนไม่ดี พ่อแม่จึงส่งเด็กนักเรียนคนนี้มาเข้าค่ายฝึกพัฒนาจิตนาน ๗ คืน ๘ วัน เมื่อจบการฝึกแล้วเด็กนักเรียนได้นำวิธีการฝึกไปปฏิบัติต่อที่บ้าน ปรากฏว่าผลการเรียนในปีแรกดีขึ้น ทำให้ความถี่ของคลื่นสมองเป็นระเบียบมากยิ่งขึ้น ความจำดีขึ้น สอบไล่ปลายปีได้ลำดับต้นๆ ของชั้นเรียน เมื่ออย่างเข้าสู่ปีที่สาม เขาได้สมัครเข้ามาฝึกพัฒนาจิตอีกเป็นครั้งที่ ๓ และในปีนั้นเองมีการสอบเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย เด็กนักเรียนคนนี้สอบติดคณะแพทยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แต่ด้วยบุญใหญ่ที่เกิดจากการปฏิบัติจิตตภาวนาให้ผล นักเรียนผู้นี้ได้รับทุนอุดหนุนการศึกษาจากรัฐบาลประเทศญี่ปุ่นให้ไปศึกษาต่อที่ประเทศญี่ปุ่น และขณะนี้ยังคงเป็นนักศึกษาแพทย์อยู่ในชั้นปีที่สี่ในประเทศญี่ปุ่น นี่คืออานิสงส์ของการทำจิตตภาวนา

เช่นเดียวกันในขณะที่ยุบบรรยายกำลังศึกษาอยู่ในต่างประเทศ ตอนนั้นได้ฝึกจิตนิ่งโดยไม่มีครูชี้แนะ ฝึกวันละประมาณ ๑๕ นาที ช่วงรับประทานอาหารกลางวันแล้วเสร็จ เหตุที่ต้องฝึกจิตเพราะต้องใช้พลังงานมากกับการเรียนในระดับสูง ผลปรากฏว่าเมื่อฝึกจนจิตมีความตั้งมั่นเป็นสมาธิได้แล้ว สามารถรู้ เข้าใจและจำสิ่งที่อาจารย์ฝรั่งพูดบรรยายได้หมดโดยไม่ต้องจดบันทึก เมื่อหกเดือนผ่านล่วงเลยไป จึงได้พูดกับเพื่อนนักเรียนไทยในลอนดอนว่า “ผมมั่นใจว่าจะเรียนได้สำเร็จเป็นดอกเตอร์แน่นอน” ความรู้จากตำราต่างประเทศบอกว่า คนเราเมื่อมีอายุมากขึ้น เซลล์สมองจะเริ่ม

เสื่อมทำให้ความจำลดลงเกิดความหลงลืมและเป็นโรคอัลไซเมอร์ได้ คำพูดเช่นนี้ไม่เป็นจริงกับผู้ที่ฝึกจิตให้มีสติอยู่เสมอ ยิ่งมีอายุเพิ่มมากขึ้น ความจำย่อมเพิ่มขึ้นตามประสบการณ์ที่ได้สัมผัส

ครั้งหนึ่งผู้บรรยายได้มีโอกาสไปสนทนาธรรมกับหลวงปู่... ผู้เป็นพระสงฆ์จำวัดอยู่ที่จังหวัดภูเก็ต ขณะนั้นหลวงปู่มีอายุได้ ๑๐๔ ปี ความจำของท่านดีเยี่ยมไม่มีผิดเพี้ยน นี่คือความจริงที่อยู่เหนือความจริงในวิทยาศาสตร์ปัจจุบัน ฉะนั้นผู้ที่เรียนมาทางด้านวิทยาศาสตร์ เช่น แพทย์ พยาบาล ฯลฯ อย่าคิดว่าตัวเองพัฒนาความรู้ได้สูงสุดแล้ว ด้วยเหตุนี้ การบรรยายในวันนี้จึงเป็นเรื่องของความจริงทั้งหมด และไม่ต้องการให้ใครผู้ใดเชื่อ แต่จะรู้ว่าเรื่องที่พูดออกไปนี้เป็นความจริงหรือไม่ ต้องพิสูจน์ด้วยตนเอง เดิมทีผู้บรรยายไม่เชื่อเรื่องราวต่างๆ ที่บอกเล่าไว้ในพุทธศาสนา จึงได้ไปพิสูจน์และเข้าถึงความจริงที่บอกเล่าไว้ได้ ดังนั้นหากท่านผู้ใดประสงค์จะรู้แจ้งในชีวิตหลังความตาย ต้องไปพิสูจน์ด้วยตัวของท่านเอง

มนุษย์ที่ยังไม่ตาย ประกอบขึ้นด้วยร่างกาย (body) และจิตใจ (mind) หรืออาจเรียกว่าประกอบขึ้นด้วยรูปกับนามก็ได้ รูปนามเป็นจริงสภาวะ มีเกิดขึ้นชั่วคราวช่วงเวลาหนึ่งเท่านั้น ผู้ใดมองเห็นความจริงว่า มนุษย์เป็นสัตว์ที่ประกอบด้วยรูปและนาม คนขอทานก็เป็นเพียงรูปนามชั่วคราว สุนัขก็เป็นเพียงรูปนามชั่วคราว ใครเห็นแจ้งเช่นนี้แล้วจะไม่รังเกียจคนขอทาน จะไม่รังเกียจสุนัข

เพราะเห็นเป็นเพียงรูปนามเช่นเดียวกับเรา นี่คือรู้เห็นเข้าใจความจริงด้วยปัญญาเห็นแจ้ง เห็นถูกต้องตามความเป็นจริงแท้ แต่ผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนมาทางโลก ยังเห็นผิดไปจากความจริง แม้จะพัฒนาสุดมยปัญญาและจินตามยปัญญามาก พัฒนาได้สูงระดับไหนก็ยังเป็นปัญญาทางโลกที่เรียกว่า ไอคิว ยังมีได้เข้าถึงปัญญาสูงสุด ที่ฝรั่งสมมุติเรียกว่าปัญญา wisdom

ในขณะที่ผู้บรรยายยังรับราชการเป็นอาจารย์สอนอยู่ในมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้มีนักศึกษาหญิงจากมหาวิทยาลัย Wisconsin ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้มาเรียนอยู่ที่เมืองไทยในชั้นปีที่สี่ โดยหนึ่งในวิชาที่เรียนนั้น มีการทำวิจัยชิ้นเล็กๆ และเป็นข้อกำหนดอยู่ในหลักสูตรการศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย Wisconsin นักศึกษาผู้นี้มีความคิดว่า คนอเมริกันเป็นโรคอ้วน เพราะมีจิตตัววุ่น หากทำให้จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิได้แล้ว จะทำให้ความอยากรับประทานอาหารลดลง นักศึกษาผู้นี้จึงมีความประสงค์ทำวิจัยเรื่อง meditation แต่ยังหาอาจารย์ที่ปรึกษาไม่ได้ ทางคณะสังคมศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จึงส่งนักศึกษาผู้นี้มาทำวิจัยกับผู้บรรยาย โดยขอให้รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาให้ผู้บรรยายได้บอกกับนักศึกษาว่า หากปรารถนาจะรู้เห็นเข้าใจในเรื่องของ meditation อย่างแท้จริง จะไปอ่านจากตำราสักหนึ่งร้อยเล่ม ก็ไม่สามารถเข้าใจคำว่า meditation ได้อย่างถ่องแท้ เพราะอ่านมากแค่ไหนจะเข้าถึงคำว่า meditation ได้แค่ความจำเท่านั้น หากประสงค์จะเข้าถึงความจริงของคำว่า meditation

ต้องไปปฏิบัติจิตตภาวนาจนเกิดสมาธิขึ้นกับตัวเอง

จึงได้ถามนักศึกษาว่า พอจะมีเวลาให้กับการปฏิบัติจิตตภาวนาสักเดือนหนึ่งไหม เมื่อนักศึกษายกข้อมือว่ามีเวลาให้กับการปฏิบัติได้ ผู้บรรยายจึงติดต่อให้นักศึกษาไปปฏิบัติจิตตภาวนาอยู่กับแม่ชีที่วัดรำเปิง ซึ่งอยู่ไม่ห่างไกลจากมหาวิทยาลัยนัก ผลปรากฏว่าท้ายๆ ของเดือนที่เข้าปฏิบัติจิตตภาวนา กรรมฐานแตก นักศึกษาได้ระเบิดอารมณ์ แล้วหนีออกจากวัดรำเปิง ทางวัดจึงได้โทรศัพท์มาบอกให้ผู้บรรยายทราบ ผู้บรรยายได้ปล่อยให้เขาเป็นอิสระอยู่นานสี่วันจึงได้เรียกนักศึกษามาพบ แล้วได้อธิบายเรื่องธรรมชาติและการทำงานของจิตให้นักศึกษาทราบ และบอกเขาว่า เมื่อใดนำจิตที่เป็นอิสระแบบโลก มาฝึกให้อยู่ในกรอบบังคับของกฎเกณฑ์ที่เข้มงวด ผลย่อมเป็นไปดังที่นักศึกษาได้ผ่านประสบการณ์มา นักศึกษามีได้ผิตปกติแต่อย่างใด

นักศึกษาจึงเข้าใจ และได้เสนอความเห็นของเขาออกมาด้วยการพูดว่า “อาจารย์ คำว่า *meditation* ที่เขียนอธิบายไว้ใน *dictionary* ให้ความหมายไว้ไม่ถูกต้อง ความจริงคำนี้มีความหมายที่ละเอียดลึกซึ้งกว่านั้นมาก” ผู้บรรยายจึงได้บอกเขาว่า “ใช่แล้ว ปัญญาตัวที่สาม (*intuitive wisdom*) ได้เกิดขึ้นกับคุณแล้ว” จึงให้ไปเขียนรายงานจากประสบการณ์ตรง เพื่อใช้เป็นวิทยานิพนธ์ มาส่งให้ผู้บรรยายได้ตรวจแก้ไข หลังจากเสร็จเรียบร้อยแล้ว ผู้บรรยายได้ให้เกรด A กับนักศึกษา เพื่อนำไปใช้ประกอบการความ

สำเร็จหลักสูตรระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัย Wisconsin ต่อมาได้ทราบว่ามหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้รับเข้าเป็นนักศึกษาระดับปริญญาเอก และขณะนี้น่าจะสำเร็จเป็นดอกเตอร์แล้ว

จากเรื่องที่ยกเล่าให้ฟังจะเห็นได้ว่า ผู้ใดสามารถพัฒนาจิตตัวเองจนเข้าถึงปัญญาตัวที่สามได้แล้ว ทุกอย่างจะง่ายไปหมด ด้วยเห็นเหตุผลถูกต้องตรงตามที่เป็นจริง มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ประกอบขึ้นด้วยรูปและนาม รูปก็คือร่างกายที่สัมผัสจับต้องได้ด้วยระบบประสาทสัมผัส แต่นามหรือจิตใจเป็นพลังงานที่ระบบประสาทสัมผัสสัมผัสไม่ได้ แต่จิตที่พัฒนาดีแล้วสัมผัสได้

ที่มาของร่างกายแท้จริงแล้วมาจาก ดิน น้ำ ไฟ ลม ที่มีอยู่ในธรรมชาติ มาประกอบกันขึ้นเป็นร่างกาย ด้วยอัตราส่วนที่พอเหมาะ แล้วจิตคือพลังงานได้เข้าไปอาศัยในร่างกายนั้น จึงประกอบกันขึ้นเป็นรูปและนามที่มีปฏิสัมพันธ์กัน ทำให้ชีวิตได้เกิดขึ้น พ่อแม่หลายคนเข้าใจถูกทางโลก ที่สมมุติกันผิดๆ ว่า ลูกของตน แท้จริงแล้วเป็นเพียง ดิน น้ำ ไฟ ลม ที่มาประชุมรวมกันขึ้นเป็นรูปนาม อาศัยอยู่ในท้องแม่ชั่วคราว หลังจากนั้นเมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น ส่วนที่เป็นรูปธรรมคือเซลล์ร่างกายเปลี่ยนไปใหม่เกือบทั้งหมด ทุกๆ ๗ ปี เปลี่ยนใหม่โดยเซลล์เก่าตายไป เซลล์ใหม่เกิดขึ้น นั่นคือ หากร่างกายมีอายุได้ ๔๙ ปี ร่างกายได้เปลี่ยนเซลล์มาแล้วถึง ๗ ครั้ง ส่วนที่ประกอบเป็นเนื้อหนัง เอ็น

กระดูก ดับ ใต้ ปอด หัวใจ ฯลฯ เป็นของใหม่ทั้งหมดที่มาจากแหล่งธรรมชาติ ของเก่าที่พ่อแม่ให้มาหายไปนานแล้ว องค์ประกอบของร่างกายที่เป็น เนื้อ หนัง ดับ ใต้ ฯลฯ ได้มาจากอินทรีย์วัตถุ จากพืชและสัตว์ที่มนุษย์บริโภคเข้าไป ออกซิเจนที่เราหายใจเข้าสู่ร่างกาย มาจากออกซิเจนของพืชที่ปล่อยออกจากรูไม้ เป็นออกซิเจนที่มาจากแหล่งเดียวกัน ที่มนุษย์และสัตว์อื่นใช้ในการหายใจ เพื่อนำไปสร้างพลังงานให้กับร่างกาย แล้วปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เข้าสู่ธรรมชาติ ให้พืชดูดเข้าไปใช้สร้างอินทรีย์วัตถุให้มนุษย์และสัตว์ได้บริโภคหมุนเวียนอยู่อย่างนี้เรื่อยไป

ผู้ใดรู้เห็นเข้าใจถูกต้องดังนี้ จะไม่รังเกียจมนุษย์และสัตว์อื่นที่มากินมาอยู่อาศัย มาทำกิจกรรมให้ชีวิต แล้วตายทิ้งร่างไว้กับโลกใบนี้ เหมือนกับตัวของเรานั้นเอง เมื่อใดที่พืช สัตว์ และมนุษย์ตายไป ต่างก็ต้องถูกจุลินทรีย์ย่อยสลาย แยกเอาดิน น้ำ ไฟ ลม กลับเข้าสู่ธรรมชาติดั้งเดิม ให้พืชที่ยังไม่ตายได้ดูดเข้าไปใช้สร้างอินทรีย์วัตถุ สำหรับมนุษย์และสัตว์ที่ยังไม่ตายได้บริโภคใช้สอยต่อไป

ผู้ใดมองเห็นการหมุนเวียนของธาตุทั้งสี่ในธรรมชาติได้อย่างแจ่มชัดแล้ว จะรู้ว่าส่วนประกอบของต้นไม้ ส่วนประกอบร่างกายมนุษย์ และส่วนประกอบของร่างกายสัตว์เป็นสิ่งเดียวกัน ฉะนั้น ควรอยู่อาศัยอยู่บนผิวโลกนี้อย่างเอื้ออาทรซึ่งกันและกัน หนึ่งในทางวิทยาศาสตร์ มองว่าโมเลกุลอินทรีย์ที่ถูกสมมุติเรียกว่า

ดีเอ็นเอ เป็นตัวเก็บบันทึกข้อมูลที่ระบุลักษณะของร่างกาย ที่ส่งผลให้มนุษย์มีรูปร่างหน้าตาไม่เหมือนกัน แต่หากจะพูดว่า “กรรม” คือการกระทำ ที่ถูกบันทึกเก็บไว้ในพลังงานจิต ยังมีส่วนร่วมในการกำหนดลักษณะของรูปอีกด้วย เมื่อพูดอย่างนี้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์เข้าไม่ถึงเหตุผล และไม่ยอมรับว่าคำพูดนั้นเป็นจริง

มีอยู่ครั้งหนึ่งมีบัณฑิตผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท ได้ทำการศึกษาเรื่องการเวียนตาย-เวียนเกิดของมนุษย์ และได้พบว่าเด็กคนหนึ่งมีปานดำอยู่บนท้องแขน เป็นรอยลากยาวไปตามแขน ๓ รอย เด็กคนดังกล่าวเป็นเด็กที่ระลึกชาติหนหลังของตัวเองได้ ว่าตนได้เกิดอยู่ในหมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง ได้ตายไปและเกิดใหม่ทันที บัณฑิตผู้นั้นคืออาจารย์ธรรมา วัชรภักย์ ได้ขึ้นไปจังหวัดเชียงใหม่ ไปพูดคุยกับผู้บรรยายถึงเรื่องของเด็กคนนั้น ท่านได้พาเด็กคนที่ระลึกชาติได้นั้นกลับไปที่บ้านเก่า ซึ่งตัวเองเคยเกิดเมื่อชาติที่แล้ว เพื่อนๆรุ่นเดียวกันในชาติที่แล้ว ต่างมีอายุย่างเข้าสู่วัยชรา ผู้บรรยายได้บอกกับอาจารย์ธรรมาว่า สารดีเอ็นเอของคนที่ตายไปได้สลายไปนานแล้ว จึงไม่สามารถถ่ายทอดลักษณะปานดำ ๓ เส้นที่ปรากฏอยู่บนท้องแขนของเด็กคนที่ระลึกชาติหนหลังได้ หากนำเรื่องนี้ไปถามนักเจเนติกส์ คือ ผู้ที่เรียนมาทางด้านพันธุกรรม เขาคงไม่เชื่อ และอธิบายให้เป็นเหตุเป็นผลไม่ได้ เพราะความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์

ในการพูดคุยกันวันนั้น ท่านได้บอกเล่าให้ผู้บรรยายฟังว่า ยังมีอยู่อีกหนึ่งราย เกิดกับเด็กที่ระลึกชาติได้เช่นเดียวกัน คือในอดีตมีชายคนหนึ่งถูกยิงเข้าที่ชายโครงด้านขวา แล้วลูกปืนทะลุออกมาทางชายโครงด้านซ้าย เมื่อได้ตายไปแล้วจิตวิญญาณของชายคนที่ถูกยิงได้มาเกิดเป็นเด็กคนที่ระลึกชาติได้นี้ มีรอยแผลเป็นที่ชายโครงด้านขวาเป็นรอยเล็ก และมีแผลเป็นที่ชายโครงด้านซ้ายเป็นรอยใหญ่ อาจารย์อธยาได้พาเด็กที่ระลึกชาติได้นี้กลับไปยังหมู่บ้านเดิมในอดีตชาติ เด็กรู้แม่กระทั่งชื่อของตัวเอง ก่อนตายเด็กบอกว่าในชาติที่แล้ว เขาถูกยิงตรงนี้ด้วย เอนี่วีซีไปที่บริเวณชายโครงด้านขวา เมื่อได้ถามกับชาวบ้านที่มีอายุย่างเข้าสู่วัยชรา ทุกคนกล่าวตรงกันว่า “คนที่ถูกยิงและชื่อเดียวกันกับที่เด็กบอกมีอยู่จริง”

เรื่องเช่นนี้ถามว่ารอยปานดำหรือรอยกระสุนปืนเกิดขึ้นกับเด็กได้อย่างไร เพราะร่างกายที่มีสารดีเอ็นเอถูกไฟเผาไหม้ไปหมดแล้ว คำถามในลักษณะนี้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ไม่สามารถนำมาเฉลยให้เข้าใจได้ ผู้บรรยายจึงบอกว่า นอกจากสารดีเอ็นเอแล้ว คนที่ยังมีรูปและนามอยู่ด้วยกัน พลังงานจิตจึงสามารถสั่งให้ร่างกายทำในสิ่งที่จิตต้องการ พฤติกรรมของมนุษย์จึงได้เกิดขึ้น

เมื่อประมาณห้าปีที่ผ่านมา ผู้บรรยายได้ลงมาที่กรุงเทพฯ หลังจากการบรรยายแล้วเสร็จ ได้มีซินแสท่านหนึ่งมาจากประเทศจีน ท่านได้แสดงให้เห็นถึงการทำงานของพลังงานจิตในอีกรูปแบบหนึ่ง

ด้วยการเอามือข้างขวาจับที่หลอดฟลูออเรสเซนต์หลอดที่หนึ่ง และเอามือข้างซ้ายจับที่หลอดฟลูออเรสเซนต์หลอดที่สอง หลังจากนั้นท่านได้ทำจิตให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิ ผลปรากฏว่าหลอดฟลูออเรสเซนต์ทั้งสองได้เรืองแสงให้แสงสว่างเกิดขึ้น ตามความรู้ที่วิทยาศาสตร์ปัจจุบันเข้าถึง หลอดฟลูออเรสเซนต์จะสว่างได้ ต้องมีบัลลาสต์ มีสตาร์ทเตอร์ และมีสายลวดทองแดงนำพลังงานไฟฟ้าเข้าสู่ขั้วหลอดฟลูออเรสเซนต์ แต่สิ่งที่ซินแสได้แสดงให้เห็นปรากฏเป็นรูปธรรมที่สัมผัสได้ด้วยตาเนื้อ ทำให้นักวิทยาศาสตร์ปัจจุบันไม่สามารถอธิบายถึงเหตุที่ทำให้แสงสว่างปรากฏขึ้นได้

หลังจากนั้นซินแสได้วางหลอดฟลูออเรสเซนต์ทางด้านซ้ายมือลงกับพื้นโต๊ะ ผลปรากฏว่าหลอดที่ไม่มีมือของซินแสเข้าไปจับไม่เรืองแสง แต่หลอดที่ยังจับอยู่ด้วยมือขวายังมีแสงสว่างปรากฏอยู่ หลังจากนั้นซินแสได้ยื่นปลายหลอดที่ยังจับอยู่ด้วยมือขวา ไปให้ผู้จับต่อๆ กันไป ผลปรากฏว่าหลอดฟลูออเรสเซนต์เปล่งแสงสว่างเพิ่มมากขึ้นทีละน้อยตามจำนวนผู้ดูที่ใช้มือจับต่อๆ กันไป จากการทดลองนี้แสดงว่า ผู้ดูแต่ละคนมีพลังงานที่ทำให้เกิดแสงสว่างขึ้นกับหลอดฟลูออเรสเซนต์ได้

เช่นเดียวกันยังมีการแสดงของซินแสที่อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ใช้มือขวาสแกนอยู่เหนือร่างกายของคนไข้ที่นอนหงายอยู่บนเตียง สแกนจากศีรษะจรดเท้า แล้วบอกว่าคนไข้เป็นโรคนั้นเป็นโรคนี้ หลังจากนั้นได้นำคนไข้ที่ถูกสแกนไปให้หมอ

ตรวจดูอาการ ก็พบว่าคนไข้เป็นโรคตามที่ซินแสบอกไว้จริง หลังจากนั้นซินแสได้อากระดาศปฐพีแผ่นใหญ่มาตีกรอบด้วยไม้ แล้วให้คนขึ้นไปยืนบนแผ่นกระดาศที่ซึ่งกรอบไว้นั้น ผลปรากฏว่ากระดาศไม่สามารถรับน้ำหนักของมนุษย์ได้ จึงขาดทะลุลงยืนอยู่กับพื้น ต่อมาซินแสได้แสดงให้ดู ด้วยการทำจิตตั้งมั่นเป็นสมาธิแล้วใช้พลังสมาธิทำตัวให้เบา แล้วขึ้นไปยืนบนแผ่นกระดาศที่ซึ่งไว้อีกกรอบหนึ่ง ผลปรากฏว่ากระดาศไม่ขาดทะลุ ทั้งๆ ที่ซินแสได้ขึ้นไปยืนอยู่บนแผ่นกระดาศด้วยเท้าทั้งสองข้าง

เรื่องที่บอกเล่ามานี้ ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ไม่สามารถอธิบายได้ แต่ความรู้ที่เกิดจากจิตตภาวนา สามารถอธิบายได้ว่า พลังงานจิตที่พัฒนาดีแล้ว สามารถทำให้ร่างกายของผู้พัฒนาให้มีน้ำหนักเบาขึ้นได้ หลังจากซินแสได้แสดงให้ดู แพทย์ชาวอเมริกันเริ่มยอมรับ แต่ยังไม่เต็มร้อยว่า “พลังงานจิตสามารถจะทำให้เกิดปรากฏการณ์เช่นนี้ได้จริง”

ถ้าเรายอมรับว่าจิตเข้าไปอยู่อาศัยในร่างกาย และสั่งให้ร่างกายทำในสิ่งที่จิตต้องการ เช่น สั่งให้สมองช่วยคิด สั่งให้ปากพูด สั่งให้อวัยวะของร่างกายเคลื่อนไหว คือจิตเป็นตัวสั่งงาน หากจะถามว่าจิตมีความจำหรือไม่ ต้องตอบว่าจิตเป็นตัวเก็บบันทึกข้อมูลความจำไว้เป็นสัญญา คนที่ตายไปแล้วทิ้งร่างเดิมไว้กับโลก จิตที่มีข้อมูลความจำ เมื่อเข้าไปอยู่อาศัยในร่างกายใหม่ จึงยังจำสิ่งต่างๆ ได้ เมื่อมีเหตุปัจจัยลงตัว

ผู้บรรยายเคยไปเยี่ยมคนไข้ที่โรงพยาบาลแมคคอมิค จ. เชียงใหม่ จิตยังไม่ทิ้งร่างกาย แต่อวัยวะชำรุด จนกระทั่งไม่ตอบสนองกับผู้มาเยี่ยมทั่วไป ผู้บรรยายได้ใช้มือข้างขวาจับที่หัวแม่เท้าข้างหนึ่งของคนไข้ แล้วพูดกับคนไข้ว่า “ผมมาเยี่ยม” ทันใดนั้น หัวแม่เท้าของคนไข้ได้กระดิกขึ้นหนึ่งครั้งเพื่อสื่อให้ผู้มาเยี่ยมทราบว่า จิตวิญญาณของเขายังอยู่กับร่างที่เสื่อมลงอย่างมากนี้ และหลังจากนั้นไม่นาน จิตวิญญาณได้ทิ้งร่างที่เสื่อมสภาพนี้ไปเกิดในร่างกายใหม่แล้ว แต่ร่างเดิมยังมีลมหายใจเข้า-ออกอยู่ ด้วยมีเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ช่วยให้ปอดขยายเอาลมเข้า ช่วยให้ปอดแฟบเอาลมออก ลักษณะที่เห็นด้วยตาว่าปอดยังเคลื่อนไหวได้ คนไข้ยังไม่ตาย ทั้งที่จิตทิ้งร่างไปเกิดใหม่แล้ว แต่คนที่รู้ไม่จริงแท้ยังหลงรักษาร่างที่ไร้วิญญาณให้คงอยู่ การกระทำนี้ต่างจากการฝังแบตเตอรี่ให้กับผู้ป่วยด้วยกล้ามเนื้อหัวใจบีบตัวคล้ายตัวผิดไปจากคนปกติ ผู้ป่วยประเภทนี้ร่างกายและจิตใจยังคงอยู่ด้วยกัน แต่ทำงานประสานกันไม่ดี หมอจึงต้องใช้แบตเตอรี่เข้าช่วย

สรุปได้ว่าร่างกายเป็นเครื่องมือให้จิตได้ทำงาน หรือที่บางคนเรียกว่า **“จิตเป็นนาย-กายเป็นบ่าวผู้รับใช้จิต”** คราวนี้มาพูดเรื่องธรรมชาติของจิตซึ่งเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ปัจจุบันยังไม่มีเครื่องมือใด สามารถตรวจวัดความถี่คลื่นพลังงานจิตได้ จิตมีการเกิด-ดับเร็วมาก มีการเคลื่อนที่ได้เหมือนกับพลังงานชนิดอื่น แต่จิตเคลื่อนที่ได้เร็วที่สุด ยังไม่มีพลังงานอื่นใดเคลื่อนที่ได้เร็วเท่าดังตัวอย่างของการส่งคำสั่งจากโลกไปยังดาวอังคาร พลังงานทางวิทยาศาสตร์ที่ว่าเคลื่อนที่ได้เร็วแล้ว ยังต้องใช้เวลาเดินทางจากโลกไปยังดาวอังคารนานถึง ๕ นาที คำสั่งจึงไปถึงยานที่ใช้สำรวจพื้นผิวของดาวอังคารได้ แต่พลังงานจิตเดินทางไปถึงดาวอังคารเร็วกว่านั้นมาก บางครั้งพลังงานจิตถูกส่งออกไปนอกร่างกายแล้วหวนกลับคืนสู่ร่างกายในช่วงขณะจิต แต่สติตามระลึกได้ไม่ทัน จึงคิดว่าจิตยังอยู่กับตัว มิได้ออกไปไหน ทั้งๆ ที่จิตได้ออกไปแล้ว

มีผู้ร่วมงานของผู้บรรยาย จิตได้ทิ้งร่างกายไปนานถึง ๔ วัน กับ ๔ คืน ไปเห็นสิ่งต่างๆ ในอบายภูมิ เมื่อฟื้นขึ้นมา จึงได้บอกเล่าในสิ่งที่จิตของเขาได้ไปเห็น จิตเก็บสิ่งสมข้อมูลที่ไปเห็นมา ล้วนแต่เป็นสิ่งที่น่าสะพรึงกลัว ผู้บรรยายจึงได้กล่าววาทธรรมชาติของจิตเป็นพลังงานที่มีการเกิดดับ เป็นพลังงานอมตะ เป็นสิ่งที่คนทั่วไปเข้าใจได้ยาก หรือไม่เข้าใจว่าธรรมชาติของจิตเป็นอย่างไร มีเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตที่ไม่ยาวไกลนัก มีคนพูดความจริงเกี่ยวกับจิตแล้วมีผลทำให้ถูกจองจำอยู่ในคุก ด้วยในห้วงเวลานั้นเมืองไทยมีการแอนตี้ลัทธิคอมมิวนิสต์ ท่านเจ้าคุณพิมลธรรม เทศน์ว่า

“จิตแต่ละดวงเป็นของใครของมัน พ่อแม่แท้จริงแล้วไม่มี” ด้วยการพูดความจริงเช่นนี้ ทำให้ท่านต้องถูกจับไปอยู่ในที่คุมขัง หากใครผู้ใดเข้าถึงปัญญาตัวที่สามได้ จึงจะรู้ความจริงแท้ของจิตว่าแท้จริงแล้วพ่อแม่ไม่มี จิตวิญญาณใดมาอาศัยห้องของหญิงผู้ใดเป็นที่เกิด หากคลอดออกมาจากห้องแล้วโลกจึงสมมุติให้หญิงผู้ให้อาศัยจิตวิญญาณอื่นมาเกิดว่า “เป็นแม่” ปฏิสัมพันธ์ชั่วคราวระหว่างผู้มาอาศัยห้องเป็นที่เกิด กับผู้ให้จิตวิญญาณอื่นได้มาเกิดเป็นรูปนาม มนุษย์ผู้รู้ไม่จริงจึงเรียกว่าทั้งสองเป็นลูกเป็นแม่กัน

หน้าที่หลักในการทำงานของจิตมีสามอย่าง คือ

๑. **จิตมีหน้าที่รับสิ่งกระทบเข้าปรุงเป็นอารมณ์** สิ่งกระทบเข้าทางหู ตา จมูก ลิ้น และทางสัมผัสร่างกาย สิ่งกระทบไม่ดี ทำให้เกิดเป็นอารมณ์ไม่ดี สิ่งกระทบดี ทำให้เกิดเป็นอารมณ์ดี ผู้ฟังเคยมีประสบการณ์อารมณ์ดีอารมณ์ไม่ดีมาแล้วทุกคน ขณะนอนหลับสนิทพลังงานจิตไม่มีการเกิด-ดับ จิตในลักษณะเช่นนี้เรียกว่า “**ภวังคจิต**” จิตจึงทำงานไม่ได้ ด้วยเหตุนี้คนหลับจึงไม่มีอารมณ์ คนตายคือคนที่จิตได้ทิ้งร่างไปแล้ว ร่างกายที่กำพร้าจิตจึงไม่มีอารมณ์เช่นกัน เมื่อรู้ความจริงเช่นนี้แล้ว ยังจะกลัวร่างที่ปราศจากวิญญาณครองอยู่อีกหรือ ที่จังหวัดขอนแก่นมีหมู่บ้านเลี้ยงงูจงอาง ทั้งหมู่บ้านนิยมเลี้ยงงูจงอางไว้เป็นสัตว์เลี้ยง เด็กๆ ในหมู่บ้านชอบเอางูจงอางมาพาดคอเล่น ถึงแม้จะรู้ว่างูจงอางมีพิษกัดคนทำให้ตายได้ เด็กๆ เหล่านี้ก็ไม่กลัว เพราะเขารู้จริง

เกี่ยวกับงูจงอางนั่นเอง

๒. **จิตเป็นพลังงานสามารถทำงานได้ ด้วยการสั่งสมองให้คิด สั่งปากให้พูด สั่งอวัยวะของร่างกายทำงานตามที่จิตต้องการ** ขณะมีอาการโง่ทร เมื่อจิตสั่งให้ปากพูดจะพูดออกมาไม่ดี คือสั่งไปตามอารมณ์ที่เป็นอยู่ขณะนั้น นี่คือกฎธรรมชาติของจิตข้อที่ ๒

๓. **จิตเป็นตัวเก็บบันทึกผลของการคิด การพูดและการกระทำเหมือนกับการเก็บข้อมูลของคอมพิวเตอร์** หากผู้ฟังประสงค์ที่จะพิสูจน์การเก็บบันทึกความจำของจิต ทำได้ไม่ยาก ด้วยการระลึกว่าเมื่อตอนเที่ยงที่ผ่านมาตัวเองได้รับประทานอาหารกลางวัน ชนิดใดมาบ้าง หากยังจำได้ ลองนึกไปถึงอาหารมื้อกลางวันในวันเดียวกันนี้ที่ผ่านมาแล้ว ๗ วัน บางคนยังสามารถจำได้แต่ส่วนใหญ่ลืมไปแล้ว ผู้บรรยายได้ไปฝึกสมถภาวนาจนจิตเข้าถึงความตั้งมั่นเป็นสมาธิสูงสุด (อัปปนาสมาธิ) หรือที่เรียกว่าสมาธิในฌาน เมื่อถอนจิตออกจากฌานแล้ว จิตสามารถไประลึกอดีตชาติ (ปุพเพนิวาสานุสติญาณ) ที่ผ่านมาแล้ว ตัวเองเคยเกิดเป็นสิ่งมีชีวิตประเภทใดมาบ้าง ระลึกถอยหลังไปจนสุดตาทิพย์ ยังไม่หมดภาพชาติที่ตัวเองเคยเวียนตาย-เวียนเกิดมา ผู้บรรยายถึงกับน้ำตาหยด เพราะจิตรู้ว่าที่เป็นเช่นนั้น มีเหตุมาจากความโง่ของตัวเองที่รู้ไม่จริงแท้ จึงเป็นเหตุให้มีการเวียนตาย-เวียนเกิดไม่รู้จบ ไปพัฒนาจิตอยู่ได้ ๓๐ วันจึงเข้าถึงสัจธรรมของชีวิต เข้าถึงความจริงที่เป็นเหตุเป็นผลว่า ในสมัยที่ใช้พลังงานแสงสว่างจากไฟฟ้าไปส่องดู

จุลินทรีย์แบคทีเรีย ใช้พลังงานอิเล็กทรอนิกส์ส่องดูอนุภาคไวรัส ใช้พลังงานจิตไปสัมผัสกับเทวดา เหตุเป็นเพราะขนาดของวัตถุต้องสัมผัสกับความถี่คลื่นของพลังงานที่นำมาใช้ตรวจวัด ว่าเหมาะสมกันหรือไม่

จากประสบการณ์ตรงของการพัฒนาจิตตนเองจนเข้าถึงความถี่คงที่ของคลื่นจิตได้แล้ว จิตยังสามารถไปเห็นผีข้างถนนที่ถูกรถชนตาย เมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมาได้ไปร่วมงานพิธีศพ ได้ไปเห็นว่าคนที่ตายไปแล้วไปเกิดใหม่เป็นเทวดา หรือในอีกกรณีหนึ่ง มีศาลเจ้าที่ขนาดเล็ก ตั้งอยู่ที่โคนต้นพุทราป่า ศาลได้ล้มลงกับพื้นเป็นเวลานานเกือบสองเดือนมาแล้ว เจ้าของศาลมาปรากฏตัวให้เห็นแล้วพูดว่า “ช่วยสร้างบ้านให้ด้วย บ้านพัง” ผู้บรรยายยังสงสัยว่าทำไมเขาเพิ่งมาบอก ทั้งๆ ที่ศาลได้ล้มไปเกือบสองเดือนแล้ว ต่อมาระลึกได้ว่า มิติของภุมมเทวดา เวลาที่ผ่านมาเพียงพริบตาเดียวของเธอ เป็นเวลาที่ยาวนานเมื่อเทียบกับเวลาในภพมนุษย์ และยังได้คิดต่อไปอีกว่า เทวดาเป็นสัตว์ในมิติที่ละเอียด ไม่สามารถสร้างศาล (มิติหยาบ) ให้สามารถกลับคืนเหมือนเดิมได้ จึงต้องบอกวานมนุษย์ให้ช่วยซ่อมสร้างศาลให้ ที่พูดถึงเรื่องต่างๆ เหล่านี้ เพื่อจะบอกเล่าว่า หากท่านผู้ฟังสามารถจูนความถี่คลื่นจิตของท่านให้เหมาะสมดีแล้ว การสัมผัสสิ่งอันเป็นทิพย์ย่อมเกิดขึ้นได้

หากจะถามว่าการเวียนตาย-เวียนเกิด มีจริงหรือไม่ การตายเป็นอย่างไ การเกิดเป็นอย่างไร เราได้ผ่านการตายมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งครั้งในอดีต และได้ผ่านการตายมาอนันต์จนนับครั้งไม่ถ้วน แต่เราได้สัมผัสประสบการณ์ที่ผ่านมา ไม่รู้ว่าได้ตายอย่างไร เพราะว่าจิตมิได้อยู่ในภาวะที่ระลึกชาติได้

การตายคือการที่จิตปฏิเสธที่จะอยู่อาศัยในร่างปัจจุบันอีกต่อไป จิตปฏิเสธเพราะร่างกายชำรุดด้วยเหตุต่างๆ จนใช้งานไม่ได้หรือชำรุดแล้วไม่สามารถซ่อมแก้ไขให้กลับมาใช้งานได้อีก จึงได้ทิ้งร่างกายปัจจุบันไว้เป็นซากศพอยู่บนผิวของโลกใบนี้ โดยที่จิตวิญญาณได้โคจรไปหาร่างใหม่ที่ใช้งานได้ดีกว่าเข้าไปอยู่อาศัย และใช้ร่างใหม่สร้างกรรมต่อไป หมุนเวียนอยู่เช่นนี้ไม่จบสิ้น

สัตว์ หมายถึง สิ่งมีชีวิตที่ประกอบขึ้นด้วยรูปนาม ในวัฏสงสารพบว่ามีมนุษย์และสัตว์เดรัจฉาน เป็นสัตว์กายหยาบมองเห็นได้ด้วยตาเนื้อที่เป็นประสาทสัมผัส ส่วนเปรต อสุรกาย สัตว์นรก เทวดาและพรหมเป็นสัตว์ที่มีร่างกายเป็นทิพย์ ต้องใช้จิตที่พัฒนาดีแล้วสัมผัส จึงจะเห็นได้ว่ามีอยู่จริง ทั้งสัตว์กายหยาบและสัตว์กายทิพย์ มีความตายเป็นตัวกำหนดเช่นเดียวกัน แต่ลักษณะการตายไม่เหมือนกัน การตายของสัตว์กายหยาบยังเหลือซากศพให้เห็นได้ ยังมีกลิ่นเน่าเหม็นให้ฆานประสาทสัมผัสได้ แต่สัตว์กายทิพย์ตายแล้วไม่เหลือซากใดๆ ให้ปรากฏ

ผู้ที่พัฒนาจิตจนเข้าถึงความจริงที่เกี่ยวกับการตายได้แล้ว จะไม่กลัวความตาย จะไม่หวั่นไหวเมื่อจิตจำเป็นต้องทิ้งร่างกาย ผู้บรรยายได้เข้าถึงความจริงในเรื่องนี้เมื่อไปฝึกพัฒนาจิตตัวเอง ได้เห็นจิตหลุดออกไปจากร่างแล้วหวนกลับสู่ร่างเดิมได้ใหม่ จากประสบการณ์ตรงเมื่อความตายเข้ามาใกล้จึงไม่กลัวตาย แต่ใช้จิตที่มีสติมั่นคงตามดูความตายว่าจะเกิดขึ้นอย่างไร ได้พบว่าในวันที่จะตาย ลมหายใจเข้าลมหายใจออกค่อยๆ แผ่วเบาลงจนใกล้จะหยุด พลังงานที่มีอยู่ในตัวลดน้อยลงจนแทบจะหมด แล้วน้ำในร่างกายต่างไหลออกจากร่างกายทุกทิศทาง ทิ้งไว้แต่ซากของร่างกายที่ใกล้จะเป็นศพกองอยู่กับพื้น นี่คือขั้นตอนการดับสลายของชีวิต หากมิได้เคยฝึกจิตให้มีสติคุมใจ คงไม่มีโอกาสไปเห็นการแยกสลายของลม ไฟ น้ำ ดิน และคงไม่มีโอกาสมาบอกเล่าให้ฟัง แต่ด้วยเหตุแห่งการฝึกจิตจนเข้าถึงความจริงของชีวิตจึงไม่กลัวตาย ในที่สุดเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างใกล้เข้าถึงจุดวิกฤต ดิน น้ำ ลม ไฟ ได้กลับมาประชุมรวมกันเข้าเป็นร่างกายได้ใหม่ แล้วจิตจึงใช้ร่างใหม่นี้เป็นที่อยู่อาศัย ทำกิจกรรมของชีวิตได้ต่อไป

จากประสบการณ์ตรงเกี่ยวกับความตายต้องขอขอบคุณ **มัจจุมา** ครูผู้ทำหน้าที่ได้อย่างถูกต้อง ทำให้ผู้บรรยายได้เรียนรู้ถึงสังขารการแตกสลายของลม ไฟ น้ำ ดิน ได้ก่อนวาระสุดท้ายแห่งชีวิตจะเวียนมาถึง จากการฟื้นคืนกลับของร่างกายในครั้งนี้ ทำให้ผู้บรรยายระมัดระวังในการใช้ร่างกายอย่างมีคุณค่า ปรารถนาใช้ร่างกายเป็นเครื่องมือเผยแผ่สังขารของพระพุทธรูปให้นาน

เท่านั้น トラบจนอายุขัยของร่างกายจะจบสิ้นลง

จากที่บอกเล่ามาข้างต้น เป็นลักษณะการตายของกายหยาบ ส่วนการตายของกายละเอียด ผู้รู้ได้บอกเล่าว่า **“เหมือนหยดน้ำค้างบนใบหญ้าที่ถูกความร้อนแผดเผาระเหยไปจนหมด ไม่เหลือซากทิ้งไว้ให้เห็น”** ดังนั้น การตายของสัตว์กายทิพย์ เช่น เปรต อสุรกาย สัตว์นรก เทวดา พรหม ตายแล้วซากของร่างกายจะหายไปตัวเอง โดยไม่เป็นภาระของผู้อยู่ภายหลัง

การตาย-การเกิดเป็นของคู่กัน มีเกิดขึ้นกับทุกชีวิตของสัตว์ที่ยังต้องเวียนตาย-เวียนเกิดอยู่ในวัฏสงสาร สัตว์กายทิพย์ เช่น สัตว์นรก เปรต อสุรกาย เทวดา พรหม ใช้เวลาเกิดเพียงแฉับเดียวก็ปรากฎเป็นสัตว์ที่มีรูปร่างได้ ลักษณะอุบัติขึ้นของรูปร่างแบบนี้เรียกว่า **“โอปปาติกะ”** คือหมายถึงการผุดขึ้นเป็นตัวเต็มวัยทันทีในครั้งพุทธกาล อัมพปาลีเป็นมนุษย์ที่มีการเกิดในลักษณะที่เรียกว่าโอปปาติกะ และจากประสบการณ์ตรงของผู้บรรยายได้ไปพบเห็นมนุษย์ในอีกโลกหนึ่ง มีการเกิดในลักษณะเดียวกันกับอัมพปาลี เห็นได้ด้วยความรู้สูงสุดเรียกว่า **ทิพพจักขุญาณ** ท่านผู้ฟังอย่าปลงใจเชื่อตามพุทธวจนะที่กล่าวไว้ในกาลามสูตร จนกว่าจะเข้าถึงได้ด้วยจิตที่พัฒนาดีแล้วของตัวเอง การอ่านจากตำรา คัมภีร์มีอาจเข้าถึงความจริงเช่นนี้ด้วยตัวเองได้ แต่หากผู้ใดพัฒนาจิตจนตั้งมั่นอยู่ในระดับฌาน โอกาสไปรู้เห็นการเกิดของมนุษย์แบบโอปปาติกะด้วยทิพพจักขุญาณย่อมเกิดขึ้นได้

มนุษย์และสัตว์เดรัจฉานที่อาศัยอยู่บนผิวโลกใบนี้ การเกิดของชีวิตต้องมีปัจจัย ๓ อย่างถึงพร้อม จึงจะเกิดขึ้นได้ คือมีสเปิร์มเข้าผสมกับไข่ แล้วมีปฏิสนธิจิตเข้าอยู่อาศัย จะเป็นในท้อง (ครรภ์) ของแม่ หรือในไข่ที่อยู่ในท้องของแม่ก็ได้ แต่ต้องใช้เวลาในการพัฒนามาเป็นทารกก่อนคลอดออกจากครรภ์มารดา หรือตัวอ่อนฟักออกมาจากฟองไข่ นักวิทยาศาสตร์เชื่อว่าการเกิดของมนุษย์และสัตว์เป็นไปตามลักษณะเช่นนี้ แต่ไม่เชื่อว่ามนุษย์สามารถอุบัติขึ้นแบบโอปปาติกะได้ เหตุเพราะนักวิทยาศาสตร์เข้าไม่ถึงความจริงในระดับที่สูงกว่าประสาทสัมผัสได้ นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามความเชื่อของนักวิทยาศาสตร์ที่ยังมิได้มีโอกาสพัฒนาปัญญาสูงสุดให้เกิดขึ้น

ครั้งหนึ่งกระทรวงสาธารณสุข มีดำริให้ข้าราชการของศูนย์สุขภาพเขต ๑๐ จังหวัดเชียงใหม่เข้าพัฒนาคุณธรรม ณ สถานฝึกอบรมที่เหมาะสมและสะดวกต่อการปฏิบัติ ผู้บรรยายได้มีโอกาสนำข้าราชการหลายรุ่นของศูนย์สุขภาพฯ เข้าฝึกอบรมปฏิบัติจริยธรรม และพัฒนาจิต ณ วัดม่อนฤๅษี กิ่งอำเภอดอยหล่อ จังหวัดเชียงใหม่ มีการค้างแรมที่วัดเป็นเวลา ๒ คืนกับ ๓ วัน กิจกรรมที่ข้าราชการต้องประพฤติ เริ่มต้นตั้งแต่ ๐๔.๐๐ น. เรื่อยไปตลอดวัน จนถึงประมาณ ๒๒.๐๐ น. ในการฝึกของข้าราชการมีอยู่รุ่นหนึ่งในห้วงเวลากลางคืน ข้าราชการทุกคนต้องเข้าไปรวมตัวพร้อมกันในโบสถ์ของวัด เพื่อร่วมกันสวดมนต์เย็นในเวลา ๒๐.๐๐ น. ใน

รุ่นนั้นมีข้าราชการหญิงคนหนึ่งไปถึงโบสถ์ก่อนเวลาสวดมนต์ด้วยเธอจะเข้าไปอ่านหนังสือสวดมนต์ที่มีคำแปลเป็นภาษาไทย เพื่อให้รู้ถึงความหมายของบทมนต์ที่สวด โบสถ์ของวัดตั้งอยู่บนเนินสูง เมื่อเธอเดินขึ้นไปบนบันไดของโบสถ์เธอได้ยินเสียงกรนของผู้ชายดังออกมาจากโบสถ์ที่ยังปิดไฟมืดอยู่ จึงได้วิ่งลงจากบันไดมายืนรออยู่ที่พื้นดิน ผู้บรรยายได้เดินไปถึงโบสถ์เป็นคนที่สอง ข้าราชการหญิงผู้นั้นจึงได้รับเข้ามาหาและรายงาน ว่า เธอได้ยินเสียงกรนของผู้ชายดังอยู่ในโบสถ์ แล้วถามว่า “อาจารย์ได้ยินเสียงกรนนั่นไหม” เมื่อทราบแล้วจึงได้รับขึ้นบันไดและได้แ้มประตูโบสถ์ให้เปิดออกเล็กน้อย จึงได้ยินเสียงกรนชัดมากดังออกมาจากในโบสถ์ที่ยังปิดมืดอยู่ จึงได้ใช้ไฟฉายที่เตรียมไว้มาส่องดู ก็ไม่เห็นมีใครนอนอยู่ มีแต่เสียงกรนดังเท่านั้นที่ปรากฏขึ้นในความมืด

ผู้บรรยายได้ค่อยๆ ย่องเข้าไปในโบสถ์ โดยมีแสงสว่างจากไฟฉายส่องนำ เดินเลี้ยวห่างจากจุดที่เกิดเสียงกรนประมาณหนึ่งว ด้วยเหตุเกรงว่าจะไปเหยียบผู้เป็นเจ้าของเสียงกรน เมื่อเดินอ้อมไปจนถึงด้านหลังของพระประธานองค์ใหญ่แล้วได้เอื้อมมือไปเปิดสวิตช์ไฟฟ้า ให้มีแสงสว่างเกิดขึ้นในโบสถ์ผลปรากฏว่า ทันทีที่แสงสว่างเกิดขึ้นเสียงกรนหายไป หลังจากนั้นไม่นานหมู่ข้าราชการต่างทยอยเข้าไปรวมกันในโบสถ์จนครบ แล้วพิธีกรรมสวดมนต์จึงได้เกิดขึ้น กิจกรรมต่างๆ ได้ดำเนินไปจนกระทั่งเวลาได้ล่วงเลย

สี่ทุ่มไปแล้ว กิจกรรมในรอบวันจึงแล้วเสร็จ หลังจากนั้นผู้บรรยายได้เข้าไปกราบท่านเจ้าอาวาสแล้วได้ถามท่านว่า “ที่วัดแห่งนี้มีภิกษุตายโหงบ้างไหม?” ท่านตอบว่ามี แล้วพูดว่า “หลวงพ่...ถูกยิงตายที่หน้าป่าช้า แล้วแม่ชีได้ไปเชิญวิญญาณมาอยู่ในศาลที่ตั้งอยู่ข้างโบสถ์” ผู้บรรยายจึงได้รู้ว่า นอกจากลัทธิเวทที่เป็นฆราวาสแล้วยังมีลัทธิเวทที่เป็นนักบวชได้อีกด้วย

ในการฝึกอบรมข้าราชการในรุ่นที่ ๔ เกิดเหตุการณ์ที่ร้ายไปกว่าการได้ยินเสียงกรน ในคืนวันนั้นในโบสถ์หลังเดิม ผู้บรรยายได้นั่งติดอยู่หน้าธรรมาสน์ที่ว่างเปล่า ข้าราชการที่นั่งอยู่แถวถัดไปรวมทั้งผู้บรรยายได้กลิ่นสาบของซากศพอย่างแรง แต่มีได้มีใครประกาศพูดถึงกลิ่นเหม็นที่เกิดขึ้น เมื่อหมู่ข้าราชการสวดมนต์ในตอนค่ำคืนแล้วเสร็จ เจ้าอาวาสได้กล่าวนำทุกคนอุทิศบุญกุศลให้แก่สรรพสัตว์ทุกตัวตนที่ยังคงเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร ผลปรากฏว่ากลิ่นเหม็นสาบของผีตายโหงที่มาจากธรรมาสน์หายไปเป็นปลิดทิ้ง ไม่มีใครได้กลิ่นสาบอีกเลย จนกระทั่งกิจกรรมในคืนนั้นแล้วเสร็จ ในวันถัดไป ก่อนที่หมู่ข้าราชการจะเข้าไปร่วมสวดมนต์เย็นกันในโบสถ์ ผู้บรรยายได้เดินอ้อมไปทางด้านข้างของโบสถ์ที่มีศาลเจ้าที่ตั้งอยู่ แล้วพูดออกมาว่า “หลวงพ่...คืนนี้ไม่ต้องเข้าไปในโบสถ์ เหม็นมาก สวดมนต์เสร็จแล้วจะอุทิศบุญส่งลงมาให้” ผลปรากฏว่าในคืนนั้นกิจกรรมต่างๆ ที่จัดขึ้นในโบสถ์ดำเนินไปราบรื่นแล้วเสร็จ ไม่มีปรากฏการณ์ผิดปกติใดๆ เกิดขึ้น

ในวัดแห่งเดียวกันนี้ยังมีปรากฏการณ์เกิดขึ้นอีกเรื่องหนึ่งคือในการอบรมข้าราชการเป็นรุ่นสุดท้าย เป็นช่วงการฝึกอบรมในเดือนมีนาคม ซึ่งมีอากาศภายนอกค่อนข้างร้อน ในช่วงบ่ายจึงได้นำข้าราชการเข้าไปฝึกอยู่ในศาลาของวัด ข้าราชการหญิงที่เป็นหัวหน้าจัดฝึกอบรม ได้ชี้ให้ผู้บรรยายดูที่ช่องหน้าต่างของศาลา เธอได้เห็นหญิงสาวในวัย ๒๐ ปีเศษ แต่งชุดขาวโผล่หน้ามาดูหมู่ข้าราชการที่กำลังทำกิจกรรมกันอยู่ในศาลา เธอยืนยันหนักแน่นว่า “นั่นไง หญิงแต่งชุดขาวยังยืนดูพวกเราอยู่นั่น” ผู้บรรยายรู้ว่าข้าราชการหญิงผู้น่ากลุ่มได้เห็นจริง แต่ผู้ถูกเห็นไม่ปรารถนาให้ผู้บรรยายได้เห็นเธอ ผู้บรรยายได้เดินออกจากศาลาแล้วอ้อมไปทางด้านข้างของศาลา ได้ไปเห็นลูกหมาตัวเล็ก กำลังยืนเฝ้าอยู่หน้าศาลเจ้าที่ข้างศาลาที่ใช้ฝึกกิจกรรม

ผู้บรรยายจึงได้เดินไปยังโรงครัวที่อยู่ไม่ห่างกันนัก และได้เอ่ยปากถามกลุ่มแม่บ้านที่เขามาช่วยทำอาหารเลี้ยงข้าราชการในมือเย็นว่า “มีใครรู้จักเจ้าของศาลเจ้าที่นี้บ้าง” มีอยู่คนหนึ่งในกลุ่มของแม่บ้านนั้นบอกว่า “หนูรู้จักค่ะ” เธอได้บอกชื่อเจ้าของศาลเจ้าที่และบอกว่าเขาตายเพราะติดเชื้อโรคเอดส์จากสามี แล้วญาติได้นำจิตวิญญาณมาไว้ที่ศาลหลังนี้ ผู้บรรยายจึงได้ถามต่อไปว่า “เคยเห็นหรือรู้จักกับผู้ตายในขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ไหม?” แม่บ้านผู้นั้นตอบว่า “เคยเห็นค่ะที่บ้านยังมีรูปถ่ายโปสการ์ดของเขาค่ะ” ผู้บรรยายจึงได้ให้แม่บ้านผู้นั้นไปเอามาให้ดู หญิงแม่บ้านคนนั้นชี้ธมมอเตอร์ไซค์หายไปได้พักหนึ่ง จึงกลับมาพร้อมกับรูปถ่ายของหญิงที่ตาย

ไป ผู้บรรยายได้นำรูปถ่ายไปให้ข้าราชการหญิง ผู้ที่ได้ชี้ให้ผู้บรรยายดูที่ช่องหน้าต่าง แล้วถามเขาว่า “คุณเคยเห็นคนที่ปรากฏอยู่บนภาพถ่ายใบนี้ไหม” เธอได้ตอบว่า “อาจารย์นี่ไง คนที่หนูชี้ให้อาจารย์ดูที่ช่องหน้าต่างเมื่อตะกี๊ เป็นคนเดียวกันกับผู้ที่อยู่ในรูปถ่ายใบนี้”

ยังมีพระปาอยู่รูปหนึ่งที่ผู้บรรยายศรัทธาและนับถือมานานหลายปี ท่านได้เล่าให้ผู้บรรยายฟังว่า มีอยู่คืนหนึ่งได้เข้าไปเจริญสมาธิอยู่ในโบสถ์ แล้วจิตได้เข้าถึงความตั้งมั่นระดับฌาน แล้วได้อธิษฐานจิตไปดูสวรรค์ชั้นยามา ได้ไปเห็นนางฟ้าองค์หนึ่งอยู่ในชุดแต่งกายสีเขียว นางฟ้าองค์นั้นได้เข้ามากราบท่านซึ่งจำไม่ได้ว่าเคยรู้จักกับนางฟ้ามาก่อนพระปาจึงได้ถามออกไปว่า “นางฟ้า เธอเป็นใคร จึงได้มากกราบอาตมา” นางฟ้าในชุดสีเขียวตอบว่า “ท่านจำฉันไม่ได้หรือเจ้าคะ ฉันคือโยมอุปัฏฐากของพระคุณเจ้า และยังสามารถเจดีย์ถวายไว้ที่วัดของท่านอีกด้วย” เมื่อพระปาได้ยินคำบอกเล่าจากนางฟ้า จึงถึงบางอ้อว่า อ้อ นางฟ้าองค์นี้คือ ... หญิงชรา (อู๋ย) ผู้ได้สร้างเจดีย์และได้สลักชื่อและนามสกุล ไว้ที่เจดีย์ขาวของวัดอรุณญวิเวกนั่นเอง

จากเรื่องที่บอกเล่าให้ฟัง การตายของมนุษย์จึงมีอยู่สองประเภท คือตายตามอายุขัยแล้วไปเกิดได้รูปนามใหม่ทันที กับตายก่อนถึงอายุขัย แล้วไปอุบัติเป็นสัตว์ที่เรียกว่า สัมภเวสีที่มีรูปนามเป็นทิพย์ และมีรูปลักษณะเหมือนเดิมก่อนตายทุกประการ ซึ่งใครผู้ใดที่เคยเห็นเคยรู้จักพูดคุยกับเขาก่อนที่จะตายไปเป็น

สัมภเวสี เมื่อพบเห็นก็จะจำได้ทันที เพราะสัญญาเดิมยังคงปรากฏมีอยู่กับจิต

ดังตัวอย่างที่เกิดขึ้นใกล้บ้านของผู้บรรยาย ได้มีชายสองคนนั่งอยู่ในรถเก๋ง แล้วขับรถตกลงไปในคลองชลประทาน หนึ่งในสองคนนั้นได้จมน้ำตาย แล้วไปเกิดเป็นสัมภเวสี มีอยู่คืนหนึ่งในช่วงเวลาตีสองเศษ แม่ค้าในหมู่บ้านได้ขี่รถมอเตอร์ไซด์ออกไปซื้อผักสดจากตลาดเช้า เพื่อนำมาขายในหมู่บ้าน ขณะที่แม่ค้าขับรถมอเตอร์ไซด์ผ่านมาถึงจุดเกิดเหตุ แม่ค้าได้เห็นคนที่จมน้ำตาย (รูปนามทิพย์) ยืนอยู่บนสะพานข้ามคลอง ที่อยู่ติดกับจุดที่รถตกลงลง รูปนามที่เห็นนั้น เรียกว่าสัมภเวสี

ปัญหามีอยู่ว่า จะพิสูจน์ได้อย่างไรว่า เรื่องต่างๆ ที่ผู้บรรยายบอกเล่ามานี้เป็นเรื่องจริง พระพุทธะมิให้ปลงใจเชื่อตามหลักกาลามสูตร โดยเฉพาะอย่าปลงใจเชื่อด้วยการฟังต่อๆ กันมา ด้วยการอ้างตำราหรือคัมภีร์ ด้วยการคิดตรองตามแนวเหตุผล ด้วยรูปลักษณะน่าเชื่อ ฯลฯ แต่สามารถเข้าถึงเหตุผลในเรื่องที่บอกเล่ามาได้ ต้องเข้าถึงความจริง ด้วยการพัฒนาจิตตัวเอง จนเข้าถึงปัญญาตัวที่สาม (ภาวนามยปัญญา) ได้แล้ว ความจริงในเรื่องที่บอกเล่าจึงจะอธิบายเป็นเหตุเป็นผลได้

การเวียนตาย-เวียนเกิดของสัตว์เป็นความจริงหรือไม่ การอ่านจากตำราคัมภีร์ หรือมีผู้ที่ตายแล้วฟื้นมาบอกเล่าให้ฟัง ก็ยัง

ไม่ต้องแก้เท่ากับประสบการณ์ตรงที่เกิดขึ้นกับตัวเอง เพียงแต่พัฒนาจิตใจให้ตั้งมั่นแน่วแน่เป็นนิมิต เมื่อนำจิตถอนออกมาจากนิมิตเมื่อไร จะสามารถรู้เห็นภพภูมิหนหลังของตัวเองได้ ว่าชีวิตของสรรพสัตว์มีการเวียนตาย-เวียนเกิดจริง

การศึกษาเพื่อให้เข้าถึงความรู้ทางโลก ด้วยการพัฒนาสุดมยปัญญาและจินตามยปัญญา เป็นเพียงปัญญาที่เข้าถึงเหตุผลที่เป็นความจริงชั่วคราว (สภาวะสังขะ) แต่ปัญญาที่นำไปสู่การเข้าถึงความจริงสูงสุด (ปรมาตตสังขะ) จะยังเกิดมิได้ ผู้ที่เข้าถึงปัญญาสองตัวแรกจนสูงสุดที่เรียกว่า ดอกเตอร์ ยังนำปัญญามาใช้แก้ปัญหาได้ไม่ถูกต้อง

มีอาจารย์คนหนึ่งไปเรียนจบจบการศึกษาระดับปริญญาเอกมาจากต่างประเทศ ยังแก้ปัญหาเสียงดังที่เกิดจากการลากกะละมังซักผ้าของเพื่อนบ้านที่อยู่รั้วติดกันไม่ได้ ผู้บรรยายได้พูดลอยๆ ออกไปว่า “อุตส่าห์ข้ามน้ำข้ามทะเลไปเรียนจนสูงสุดมาจากเมืองนอก ยังแก้ปัญหาให้กับตัวเองไม่ได้” เขาได้หยุดการเขียนรายงาน แล้วเงยหน้าขึ้นมาดูผู้พูด เขาถามว่า “ปัญหาอะไร” ผู้บรรยายตอบเขาว่า “ปัญหาเสียงดังข้างบ้านคุณนั่นไง” เขาถามว่า “เสียงดังอะไร” ผู้บรรยายตอบว่า เสียงดังจากการลากกะละมังอลูมิเนียมที่ใช้ซักผ้าตอนช่วงตีสี่ของเพื่อนบ้านที่อยู่ติดกันนั่นไง

พูดได้เท่านี้เขาจึงยอมรับว่า ผู้บรรยายได้ไปรู้เรื่องของเขาด้วย **เจโตปริยญาณ** ทั้งที่เขาไม่เคยบอกให้ใครรู้ จึงได้ถามเขาว่า “คุณจะถูกปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างไร” เขาตอบว่า “หนูคิดว่าจะไปซื้อกะละมังพลาสติกมาเปลี่ยนแทนกะละมังซักผ้าที่เป็นอลูมิเนียม” ผู้บรรยายได้ถามเขาต่อไปว่า “คุณมีสิทธิ์อะไรที่จะไปสั่งให้เขาทำเช่นนั้น”

นี่เป็นตัวอย่างของการใช้ปัญญาไอคิวแก้ปัญหา ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาที่ผิดทาง ผู้บรรยายสงสารเพื่อนร่วมงานคนดังกล่าว จึงได้บอกเขาว่า “ถ้าคุณไม่เอาหูของตัวเอง ไปเป็นทาสของเสียงลากกะละมัง คิดเสียว่าเป็นเสียงธรรมชาติ เราก็ปล่อยวางเสียงปัญหานั้นก็ไม่เกิด จะนอนหลับสบาย” ผู้ใดฝึกจิตให้ระลึกทันสิ่งกระทบ แล้วมีปัญญาเห็นว่าสิ่งกระทบดับไปตามกฎไตรลักษณ์ สิ่งกระทบไม่มีตัวตนแท้จริง จิตก็จะปล่อยวางแล้วว่างเป็นอุเบกขา แล้วจะฟังได้ แม้กระทั่งเสียงด่าเสียงนินทา ใช้ปัญญามองให้ออกว่า คนพูดใช้พลังงานมากกว่าคนฟัง เมื่อผู้พูดเหนื่อยหมดพลังก็จะหยุดพูดไปเอง ตามกฎไตรลักษณ์ หากฟังแล้วเป็นเช่นนั้น จะสามารถฟังเรื่องต่างๆ ทั้งดีและไม่ดีได้ โดยจิตไม่รับมาปรุงแต่งให้เกิดอารมณ์หวั่นไหว

มีอยู่วันหนึ่งได้ผ่านไปทางดอยเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ระลึกได้ว่า เคยมีคนบอกเล่าให้ฟังว่า มีฤๅษีอยู่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในอาศรมที่ปลูกสร้างอยู่บนยอดต้นไม้สูง ขึ้นลงได้ทางบันไดลิงที่ทำขึ้นไว้ และจากกิตติศัพท์ที่ได้ยินมาว่า มีใครหลายคนเคยไปหาฤๅษีตนนั้น แล้วฤๅษีไม่ลงจากยอดไม้มาพูดคุยด้วย วันนั้นผู้บรรยายพอมีเวลาว่างประมาณสามชั่วโมง จึงได้แวะเข้าไปที่ศาลาที่สร้างด้วยไม้ และอยู่ไม่ห่างไกลจากอาศรมของฤๅษีเท่าใดนัก ได้พบเด็กผู้ชายอายุประมาณเก้าถึงสิบขวบ ผู้บรรยายได้ถามฝากเด็กว่า “ไ้หนู ไปถามฤๅษีซิว่า มีคนมาหา จะลงมาจากยอดต้นไม้ไหม” เด็กหายไปพักใหญ่จึงได้กลับมาแล้วพูดว่า “ฤๅษีบอกให้คอยเดี๋ยวจะลงมา”

ผู้บรรยายนั่งคอยอยู่พักใหญ่ ฤๅษีผู้มีหนวดเครายาว เก๋ลำผมไว้มวยอยู่บนศีรษะ หน้าตาผ่องใส ได้เดินออกมาจากห้องหนึ่งของศาลา แล้วได้สาธยายธรรมอย่างว่องไว รวดเร็ว ไม่หยุดพูด ผู้บรรยายฟังฤๅษีสาธยายธรรม แล้วพิจารณาตามจนเมื่อย จึงนั่งเอาหลังพิงเสาของศาลาแล้วจุกคิดขึ้นมาได้ว่า คนพูดต้องใช้พลังมากกว่าคนฟัง ฤๅษีหมดพลังเมื่อไหร่ก็จะหยุดพูดไปเอง นั่งฟังฤๅษีแสดงธรรมอยู่นานเกือบชั่วโมง ในที่สุดฤๅษีหยุดพูดธรรมะแล้วถามออกมาว่า “เฮ้ มีอะไรจะถาม” ผู้บรรยายจึงได้ถามฤๅษีว่า “เคยได้ยินมาว่า มีหลายต่อหลายคนมาหาฤๅษี แล้วฤๅษีไม่ยอมลงมาจากยอดต้นไม้ ทำไมผมมาหาแล้วจึงยอมไ้ลงมา” ฤๅษีตอบสั้นๆ ว่า “คนไหนควรลงก็ลง คนไหนไม่ควรลงก็ไม่ลง”

หลังจากนั้นจึงได้สนทนารธรรมกันพอสมควรแก่เวลาที่มีอยู่ จึงได้บอกลาฤๅษี

มีอยู่คืนหนึ่งมีคนโทรศัพท์ไปหาที่บ้าน ระบายความขุ่นมัวที่มีอยู่ในใจ เขาพูดอยู่ฝ่ายเดียว ระบายขณะที่มีอยู่ในใจของเขานานเป็นชั่วโมง คงจะเสียค่าโทรศัพท์ไปมาก ผู้บรรยายรับฟังเรื่องราวต่างๆ ของเขา ก็ไม่รู้สึกอึดอัดอะไร ทำให้เหมือนกระโถนรองรับขณะที่ระบายออกมาจากใจของเขา ให้เขาได้ระบายออกมาให้หมด สุดท้ายเขาพูดว่า ได้พูดให้อาจารย์ฟังแล้วรู้สึกสบายใจขึ้น เมื่อเขาพูดจบเขาได้วางหูโทรศัพท์ ผู้บรรยายก็เอาเรื่องราวต่างๆ ของเขา วางไว้ตรงเครื่องรับโทรศัพท์ ไม่น่าติดตัวให้เป็นขยะรกใจ

นี่คือทุกข์ของคนที่ไม่เห็นผิด จึงมีแต่บาปเข้าทับถมใจ เขาจึงเอาทุกข์ออกจากใจแล้วส่งต่อไปให้ผู้อื่นรับทุกข์แทนเขา หากใครผู้ใดเข้าใจและฟังให้เป็นก็จะไม่เอาทุกข์ของคนอื่นมาเป็นทุกข์ของตัวเอง ดังที่ผู้บรรยายได้ทำให้ดูเป็นตัวอย่าง คนส่วนใหญ่ใช้หูฟังไม่เป็น เอาเรื่องของคนอื่นมาแบกไว้เป็นภาระของตัวเอง การฟังแบบนี้เสียหาย ทำให้จิตของผู้ฟังรับเอาสิ่งกระทบไม่ได้มาปรุงเป็นอารมณ์ไม่ดี เกิดเป็นความเครียด แล้วส่งผลกระทบไปถึงร่างกาย โดยเฉพาะสตรีที่จิตมีความเครียด สารอะดรีนาลินในเลือดจะไปกดฮอร์โมนกอนาโดโทรฟิกรีลีซิง ฮอร์โมน (Gn RH) ให้ผลิตออกมาน้อยลง ผลทำให้ไข่ไม่ถูกกระตุ้นให้สร้างขึ้น จึงไม่มีไข่ตกเข้าสู่ปีกมดลูก ทำให้ไม่สามารถมีบุตรได้ คนไข้ในลักษณะนี้ แพทย์ในประเทศ

ยุโรปตะวันออก จะฉีดยาให้คนไข้นอนหลับสามวัน คือให้ร่างกายได้พักผ่อนเต็มที่ โดยไม่มีความเครียดของจิตเข้ามารบกวนจิตใจ ผลการรักษาทำให้คนไข้มีลูกได้

ในประเทศอินเดียมีวิธีบำบัดความเครียดด้วยการจัดประกวดหัวเราะเสียงดัง มีจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี การทำเช่นนี้เป็นการหัวเราะเพื่อรักษาโรคเครียด คนที่มีอายุยืนยาวเป็นคนที่มื่ออารมณ์ดี เมื่อสองวันก่อนผู้บรรยายได้มีโอกาสไปพบชายผู้มื่ออายุกว่า ๙๐ ปี มีร่างกายแข็งแรง ก้าวเดินได้อย่างกระฉับกระเฉง ชอบขึ้นต้นไม้ไปเก็บผักมะขามาตำน้ำพริก จึงได้เข้าไปพูดคุยกับเขา และจับความได้ว่า เขามีหูเหมือนหูหม้อหูกระโหะ มีตาเหมือนตาตุ่ม ได้ยินได้ฟังเรื่องอะไรทั้งดีและไม่ดี เขาปล่อยวางหมด จึงมีจิตเป็นอิสระต่อสิ่งที่เข้ากระทบ จึงทำให้ชายผู้นี้มีสุขภาพร่างกายดี และมีอายุยืนยาว

การจะเข้าถึงความจริงในเรื่องเหล่านี้ทำได้ไม่ยาก ต้องพัฒนาจิตให้มีสติและพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็นถูกตรงตามความเป็นจริง ก็จ้ะรู้เห็นเข้าใจเรื่องต่างๆ ได้อย่างถ่องแท้ กลับมาสู่เรื่องเดิมคือเรื่องภพภูมิต่างๆ ที่สัตว์ไปเกิดมีจริงไหม? ยมบาลมีจริงไหม? ตายแล้วต้องไปเกิดใหม่จริงหรือ? ฯลฯ เหล่านี้ต้องเห็นด้วยจิตที่พัฒนาดีแล้ว หรือหากไม่พัฒนาจิต ต้องรอจนถึงวันที่ตัวเองเข้าถึงความตาย แล้วจิตวิญญาณโคจรไปรู้เห็นสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเอง จึงจะเชื่อได้ว่ามีจริง แต่เป็นการรู้เห็นที่ช้าเกินไปหรือสายไป ไม่มี

โอกาสแก้ตัวด้วยการพัฒนาจิตใจให้มาอยู่ในฝ่ายที่เป็นกุศลได้

มีเจ้าอาวาสของวัดแห่งหนึ่งตั้งอยู่บนดอยสูงกลางป่า เมื่อตื่นขึ้นมากลางดึก ได้เห็นคนมีร่างกายสูงใหญ่มาก มายืนดูอยู่ที่ช่องหน้าต่างของกุฏิ ท่านจึงลุกขึ้นจากการจำวัดแล้วถามออกไปว่า **“ใคร”** เสียงตอบจากชายที่แต่งกายด้วยเครื่องทรงหิ้งดงาม ตอบกลับมาว่า **“ยมบาล”**

พระเจ้าอาวาสได้พูดว่า **“ท่านเป็นเทวดา จะมายืนพูดกับอาตมาซึ่งเป็นมนุษย์ ผ่านทางช่องหน้าต่างนี้ เป็นการไม่สมควรดีของเทวดา ขอเชิญเทวดาเข้ามาพูดคุยกันในกุฏิ”** พระเจ้าอาวาสจึงได้เดินไปเปิดประตูกุฏิ แล้วกล่าวเชิญยมบาลเข้ามานั่งพูดคุยกันในกุฏิ จากคำสนทนาระหว่างเทวดากับมนุษย์ในคืนกลางดึกวันนั้นมีดังนี้

พระเจ้าอาวาส : ท่านมาที่นี่ทำไม

ยมบาล : จะมารอรับวิญญาณของพระองค์หนึ่ง ซึ่งจะต้องตายในคืนนี้

พระเจ้าอาวาส : พระสงฆ์องค์ที่จะตายนั้นชื่ออะไร

ยมบาล : ท่านนั้นแหละที่จะต้องตายในคืนนี้

พระเจ้าอาวาส : อาตมายังตายไม่ได้ เพิ่งบวชได้ไม่กี่พรรษา ยังทำความดีได้ไม่มากเท่าไร

ยมบาล : เจ้ากรรมนายเวรเขาตามมาทวงเอาชีวิตแล้ว

พระเจ้าอาวาส : อย่างไม่ก็ยังไม่ยอมตาย ขออยู่ทำความดีให้สุดๆ ก่อน

ยมบาล : ถ้าท่านยังไม่ยอมตาย จะมีชีวิตอยู่อย่างทรมาณ (พระมีโรคประจำตัว คือ เป็นโรคเกี่ยวกับหัวใจ)

พระเจ้าอาวาส : ทำไม่ต้องทรมาณ

ยมบาล : ที่ต้องทรมาณเพราะต้องเจ็บป่วย เพราะในอดีตได้ฆ่าเขาไว้มาก

พระเจ้าอาวาส : จะอยู่อย่างทรมาณก็ยอมรับกรรม ขอให้ได้อยู่ทำความดีก่อนที่จะต้องตาย

ยมบาลสู้ลูกตื้อของมนุษย์ไม่ได้ จึงได้กล่าวว่า **“นั่น อีก ๑๒ ปี จะกลับมาใหม่”** ตอนที่เจ้าอาวาสเล่าให้ผู้บรรยายฟังเป็นครั้งแรกนั้น ผู้บรรยายถามท่านว่ายังเหลือเวลาอีกกี่ปีที่จะต้องตาย ท่านตอบว่าเหลือเวลาทำความดีอีก ๑๑ ปี

เรื่องที่บอกเล่าให้ฟังนี้ เป็นประสบการณ์ตรงระหว่างพระสงฆ์กับยมบาล ยังมีเรื่องในทำนองเดียวกันนี้ เกิดขึ้นที่หมู่บ้านคนเมืองเหนือที่ผู้บรรยายได้ไปสร้างบ้านอยู่ติดกับหมู่บ้านของเขา บ้านคนเมืองในชนบทนิยมปลูกบ้านอยู่ใกล้พื้นดิน มีบันไดเพียงสามขั้นทอดขึ้นบ้าน มีอยู่วันหนึ่งชาวบ้านได้มาบอกเล่าให้ผู้บรรยายฟังว่า เมื่อวานตอนเย็นมียมทูตที่นุ่งผ้าแดงแต่ไม่สวมเสื้อสองตนมาที่บ้านของเด็กหนุ่มชื่อเหล้า เมาแล้วชอบเอะอะไวยาวจนเป็นที่

ราคาของชาวบ้าน ยมทูตมาช่วงประมาณหกโมงเย็น เพื่อมาเอาจิตวิญญาณของเด็กหนุ่มไปส่งยมบาลเพื่อพิพากษาโทษ เด็กหนุ่มขัดขืนไม่ยอมไปกับยมทูต มือขวาถือมีดสั้นเงือง่าจะแทงยมทูตอยู่หน้าบันได เด็กหนุ่มคิดจะลงไปจากบันไดเพื่อราวกับยมทูต แต่ญาติพี่น้องช่วยกันจับยึดแขน ไม่ให้เด็กหนุ่มลงไปจากเรือน ย้อยุดกันอยู่พักใหญ่ ยมทูตจึงพูดว่า “ไม่เป็นไรจะกลับมาอีก”

เรื่องในเย็นวันนั้นจึงจบลงด้วยดี ชาวบ้านคนที่จับยึดแขนเด็กหนุ่มไว้ ได้มาเล่าเรื่องนี้ให้ผู้บรรยายฟังและพูดว่า “อาจารย์คอยดูนะ ไม่เกิน ๓ วัน อ้าย...ตายแน่” ในที่สุดเหตุการณ์ที่ชาวบ้านมาบอกก็เป็นเช่นนั้นจริง

อีกตัวอย่างหนึ่งที่อำเภอดอกคำใต้ จังหวัดพะเยา พระสงฆ์ที่เป็นเจ้าอาวาสวัดที่ผู้บรรยายได้มีโอกาสไปแสดงธรรมโปรดชาวบ้าน ท่านได้เล่าให้ฟังว่า เมื่อเร็วๆ นี้มีผู้ชายคนหนึ่งอายุ ๕๐ ต้นๆ มีอาชีพขายเนื้อควายสดอยู่ในตลาดที่อำเภอดอกคำใต้ ได้ขับรถมอเตอร์ไซค์ไปล้มลงข้างถนนและได้รับบาดเจ็บเพียงเล็กน้อย อีกสองวันต่อมาชายคนเดิม ได้ขับรถมอเตอร์ไซค์ไปชนเข้ากับต้นไม้ที่ขึ้นอยู่คู่กันริมถนน ที่ชาวบ้านเรียกว่าต้นไม้สองนาง โดยมีคอของชายคนนั้นเข้าไปเสียบอยู่ระหว่างต้นไม้คู่นั้น ผลปรากฏว่าตายคาที่ พฤติกรรมในการตายของชายคนนั้น เหมือนกับการตายของควายที่เขาเอาเนื้อไปขาย โดยเขาไปซื้อควายมีชีวิตมาจากชาวบ้าน แล้วใช้เชือกจูงที่จมูกควาย ให้เดินเข้าสู่เสาคู่ที่เขาทำไว้

เป็นเครื่องมือใช้ฆ่าควาย แล้วเอาไม้อีกท่อนหนึ่งขัดไว้ด้านบนเหนือคอของควาย เพื่อกันไม่ให้ควายดิ้นหลุดออกไปจากเครื่องมือฆ่า หลังจากนั้นจึงใช้หอกมาแทงที่คอของควาย เพื่อตัดเส้นเลือดใหญ่ให้ขาดออก จนเลือดไหลออกมากและควายสิ้นชีวิต จึงได้ฆ่าและเอาเนื้อควายสดไปวางขายในตลาด ซึ่งชาวบ้านนิยมมาซื้อเนื้อควายไปทำลาบกินกับข้าวหนึ่ง

ผู้บรรยายได้เตรียมตัวก่อนตาย ด้วยการทำความดีมานานถึง ๓๐ ปี เตรียมที่จะไปตอบคำถามของยมบาล ๒ ข้อ คือ

ข้อ ๑. สมัยที่เจ้าได้เกิดเป็นมนุษย์ เจ้าได้ทำความดีอะไรมาบ้าง? ยมบาลไม่เคยถามถึงตำแหน่งที่ได้รับ ไม่เคยถามว่ามีเงินมากหรือน้อย ไม่เคยถามว่าขับรถยนต์ยี่ห้ออะไร? ฯลฯ หากคำถามแรกยังตอบไม่ได้ เขาจะถามในข้อต่อไป

ข้อ ๒. แล้วความชั่วละ ได้ทำอะไรมาบ้าง? หากระลึกได้แล้วตอบออกไป ถือว่าโชคดี ต้องถูกพิพากษาให้ลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในอบายภูมิ

ด้วยเหตุนี้จึงต้องรีบทำความดีให้ยิ่งใหญ่ รีบทำความดีให้มาก ทำความดีให้มีอยู่ในจิตสำนึกจนเป็นปรกติ แล้วชีวิตใหม่ในปรโลกจึงจะปลอดภัย

อารมณ์ก่อนตาย

ต่อไปจะพูดถึงอารมณ์ก่อนตาย ท่านที่มีอาชีพเป็นหมอ รักษาคนไข้ หรืออาชีพที่เกี่ยวข้องกับคนไข้ มักจะมีประสบการณ์เกี่ยวกับคนไข้ที่กำลังจะตายว่ามีอารมณ์เป็นอย่างไร ผู้บรรยายมีโอกาสรักษาคนไข้ที่นอนป่วยอยู่ในโรงพยาบาล จากการโทรศัพท์พูดคุยกัน ลูกสาวของคนไข้บอกผู้บรรยายว่า “ขณะนี้พ่อของหนูมีความดันเลือดลดต่ำลงมาก” นั่นเป็นเครื่องบ่งชี้อย่างหนึ่งว่าคนไข้กำลังเข้าใกล้ความตาย ผู้บรรยายได้ถามเขาว่า “คุณช่วยเหลื่อพ่ออย่างไร” เขาตอบกลับมาว่า “เมื่อเช้าได้ทำสังฆทานให้พ่อที่โรงพยาบาล โดยนิมนต์พระสงฆ์มารับสังฆทาน และให้พ่อเป็นผู้ถวายเอง”

ขณะพูดคุยกันทางโทรศัพท์เป็นเวลาเกือบ ๖ โมงเย็น จึงได้ถามลูกสาวของคนไข้ว่า “คุณมีเทพสวดมนต์ไหม” เขาตอบว่า “มี” ผู้บรรยายบอกเขาว่า “ให้ไปถามพ่อว่า จะเปิดเทพสวดมนต์ให้

ฟังจะฟังไหม หากพอตอบรับแล้วให้เปิดเทปสวดมนต์ให้ฟังเบาๆ พอได้ยิน” ผู้บรรยายพูดได้เท่านั้นจึงรีบวางโทรศัพท์ แล้วเข้าไปนั่งเจริญสมาธิในห้องพระ ชั่วครู่เดียวได้มีภาพดวงเทียนจุดไฟสว่าง แต่มีเนื้อเทียนใกล้จะหมดแสงปรากฏขึ้นในนิมิต ได้เห็นไส้เทียนโค้งลงจุ่มในน้ำตาเทียนที่เหลว แล้วไฟที่ไส้เทียนดับไปทันที ที่เนื้อเทียนยังไม่หมดเล่ม จึงได้รู้ว่าผู้ปวดยรายนี้ไปเกิดเป็นพรหมอยู่ในชั้นที่สาม ที่เรียกว่ามหาพรหมภูมิ อีกประมาณหนึ่งเดือนถัดไป ผู้บรรยายมีโอกาสไปบรรยายธรรมที่จังหวัดเชียงราย ได้พบกับลูกสาวของผู้ตาย และได้ถามเขาว่า “ปรกติพ่อเป็นคนอารมณ์ร้อนหรืออารมณ์เย็น” ลูกสาวตอบว่า “พ่อของหนูมีอารมณ์สงบเย็น เพราะเคยบวชเป็นพระสงฆ์มานานถึงแปดปี” ผู้บรรยายได้ถามต่อไปว่า “ก่อนที่คุณพ่อจะหมดลมหายใจ ท่านมีอาการเป็นอย่างไร” เขาตอบว่า “พ่อมีอาการสงบลงทีละน้อยๆ เหมือนเทียนจุดสว่างที่เนื้อเทียนกำลังจะหมดเล่ม”

นี่คือลักษณะของคนที่ตายแล้วจะได้ไปเกิดเป็นพรหม การได้ยินเสียงสวดมนต์เบาๆ เป็นศุภสังขยา ที่จะถูกเก็บบันทึกไว้ในจิตสำนึก ทำให้จิตสงบตั้งมั่นเป็นฌานได้ เมื่อตายขณะที่จิตทรงฌานจึงได้ไปเกิดใหม่เป็นพรหม

อีกรายหนึ่งเป็นปรากฏการณ์ใกล้ตายของผู้ชายสูงอายุที่ชอบกีฬาชนไก่ เขาอาศัยอยู่ในหมู่บ้านชนบทซึ่งอยู่ไม่ห่างไกลจากบ้านของผู้บรรยายเท่าใดนัก ก่อนตายชายคนนั้นไม่สามารถนอน

บนที่นอนได้ ต้องลงไปนอนอยู่บนพื้นดินในลำไก่อ เวลาที่จะรับประทานอาหาร ลูกหลานเตรียมอาหารใส่จานไปให้ ชายคนนี้ก็กินอาหารในจานไม่ได้ ต้องเอาอาหารในจานหว่านโปรยลงบนพื้นดินที่โรยทับหน้าไว้ด้วยเกลือ เขาต้องใช้ปากจิกกินแบบไก่จิกกินอาหารได้ กรรมใกล้ตายเช่นนี้เป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นว่า เมื่อจิตวิญญาณหลุดออกจากร่างไปแล้ว จะโคจรไปเกิดอยู่ในภพภูมิที่ลำบาก เพราะกรรมใกล้ตายได้แสดงเหตุให้เห็น

เช่นเดียวกัน ยังมีอีกรายหนึ่งที่ข้องเกี่ยวอยู่กับไก่ เขาเป็นผู้ชายที่มีอาชีพขายก๋วยเตี๋ยว ตามแบบฉบับของชาวบ้าน ที่ชอบปลุกเรื่อนใกล้พื้นดินมีบันไดขึ้นลงสามชั้น ปรากฏว่าไก่พื้นเมืองที่เขาเลี้ยงไว้ด้วยการปล่อยให้หากินเป็นอิสระ ได้กระโดดขึ้นมาบนระเบียงบ้านและชอบถ่ายมูลไปทั่ว จนทำให้ชายเจ้าของบ้านบันดาลโทสะ มีอยู่วันหนึ่งเขาจับไก่ได้ แล้วใช้กาวชนิดแห้งเร็วหยดลงบนทวารหนักของไก่ แล้วใช้มือบีบให้ปากทวารหนักติดกัน หลังจากนั้นได้โยนไก่อลงมาจากพื้นเรื่อน ผลปรากฏว่าวิธีการแก้ปัญหาของชายคนนี้ได้ผล คือไม่ปรากฏมูลของไก่ออยู่บนพื้นเรื่อนอีกเลย

กาลเวลาผ่านไปนานแคว้นก็ยังไม่มียูลของไก่อปรากฏให้เห็น เขามีความภาคภูมิใจมากที่ได้พบวิธีการแก้ปัญหาล่าสุดยอดในความเห็นของเขา รุ่งขึ้นเป็นวันที่สิบของการเอากาวแห้งเร็วอุดกันไก่อ ปรากฏว่าไก่อตัวนั้นได้ตายลง และอยู่ต่อมาอีกไม่นาน ชาย

สมองเป็รื่องคนนั้นถ่ายอุจจาระไม่ออกเป็นเวลานานสี่ถึงห้าวัน และได้ตายตามไป ได้ทิ้งภรรยาหม้ายไว้จนทุกวันนี้

ครั้งหนึ่งผู้บรรยายมีโอกาสไปบรรยายธรรมที่แม่ฮ่องสอนเมื่อไปถึงมีข้าราชการในเครื่องแบบผู้ทำหน้าที่ประสานงาน ได้แนะนำให้รู้จักกับชายคนหนึ่งผู้เป็นเจ้าของธุรกิจ เมื่อผู้บรรยายเห็นหน้าเขา จึงได้รู้ได้โดยเจตปริยญาณว่า เขามีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นานก็จะต้องตาย และต้องลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในนรกจึงได้พูดกับเขาว่า “หากคุณเข้ามาพูดคุยกับผมบ่อยๆ คุณจะเดินตามผม” แล้วมิได้ขยายความในเรื่องที่พูดให้ยืดยาวออกไป ด้วยรู้ว่าเขาไม่ศรัทธาธรรมะของพระพุทธเจ้า แต่ได้สนทนากันในเรื่องที่เขาถนัดคือเรื่องธุรกิจที่เขากำลังทำอยู่ คุยกันเรื่องชาวต่างชาติที่มาท่องเที่ยวอยู่ในเมืองนี้ คุยกันเรื่องสภาวะของดินฟ้าอากาศ ฯลฯ

หลังจากนั้นไม่นานได้ทราบข่าวว่า ชายนักธุรกิจคนนั้นได้เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อเข้ารับการรักษาโรคหัวใจที่เขาเป็นอยู่ และจำเป็นที่หมอต้งให้การผ่าตัดเปลี่ยนลิ้นหัวใจ ขณะที่เขานอนพักอยู่ในห้องผู้ป่วยโรคหัวใจของโรงพยาบาลก่อนเข้ารับการผ่าตัด หมอได้ให้เจ้าหน้าที่ติดตั้งเครื่องวัดคลื่นหัวใจให้กับคนไข้รายนี้ และขณะจะเริ่มลงมือผ่าตัด เครื่องวัดคลื่นหัวใจแสดงความถี่คลื่นเป็นศูนย์ คือกราฟแสดงความถี่คลื่นหัวใจเป็นเส้นตรงอยู่นานถึงห้านาที นั่นเป็นดัชนีบ่งชี้ว่าคนไข้ได้ตายไปนานถึงห้านาที หลังจากนั้นกราฟแสดงความถี่คลื่นหัวใจเริ่มปรากฏขึ้นใหม่ คนไข้

จึงได้ฟื้นขึ้นมารู้สึกตัวเหมือนเดิม หลังจากเขาได้รับการผ่าตัดเปลี่ยนลิ้นหัวใจและนอนพักฟื้นอยู่ในโรงพยาบาลหลายวัน จึงได้รับอนุญาตให้กลับบ้านได้ เมื่อพักอยู่กับบ้านจนอาการหายดีเป็นเหมือนคนปกติแล้ว เขาได้บวชเป็นพระภิกษุอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง จึงได้ลาสิกขาออกมาเป็นฆราวาสประกอบธุรกิจต่อไป

ในปีต่อมาผู้บรรยายได้ถูกทาบทามให้ไปบรรยายธรรมที่แม่ฮ่องสอนอีก และได้พบกับชายนักธุรกิจผู้นี้ จึงได้ขอให้เขาช่วยบอกเล่าประสบการณ์ที่หายไปจากโลกมนุษย์นานห้าห้าที่ว่าเขาได้ไปที่ไหนมาบ้าง เขาได้เล่าให้ฟังว่า ที่เขาหายไปจากโลกมนุษย์นานห้าห้าที่นั่น เขาได้ไปอยู่ในนรกมาสองวัน ยมทูตได้พาเขาไปดูสัตว์นรกที่ถูกทำโทษให้ทำงานหนัก ไม่มีกลางวัน มีแต่ความสว่างอยู่ตลอดเวลาเมื่อใดหยุดทำงานจะถูกผู้คุมตัวสูงใหญ่ใช้กระบองหัวโตมีปุ่มอยู่ที่หัวกระบองฟาดตีสัตว์นรกจนล้มลุกคลุกคลาน แต่ไม่มีเสียงหลุดออกมาจากปากของสัตว์นรกตนใด

หลังจากนั้นยมทูตได้พาเขาไปดูนรกในขุมต่างๆ ที่มีแต่ความโหดเหี้ยมทารุณอยู่ทุกที่ เขาบอกว่าเห็นแล้วอยากกลับโลกมนุษย์ให้เร็วที่สุด ผู้บรรยายได้พูดกับเขาว่า “ช่วยบอกสถานที่ในโลกมนุษย์ที่พอจะมีลักษณะเหมือนกับสถานที่ในโลกนรกที่ไปเห็น” เขาตอบว่า “ไม่มีสถานที่ใดในโลกเปรียบเทียบกับสถานที่ในนรก ทุกแห่งที่ไปเห็นนั้นโหดเหี้ยมสุดๆ เห็นแล้วอยากกลับโลกมนุษย์ให้เร็วที่สุด” นี่เป็นประสบการณ์ตรงของคนที่ตายแล้วถูกยมทูตพาไปดูผลงาน

ของสัตว์นรก ที่ทำเหตุไว้ในครั้งที่ยังเป็นมนุษย์ได้บอกเล่าให้ผู้บรรยายฟัง

ยังมีอยู่อีกท่านหนึ่ง เป็นพระนิสิตของ มจร. (มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย) วิทยาเขตล้านนา ได้บอกเล่าให้ผู้บรรยายฟัง พระนิสิตเล่าว่า ท่านมีเพื่อนพระสงฆ์อดีตเป็นผู้พิพากษาดัดสันคดีความ ได้ลาออกจากผู้พิพากษาแล้วมาบวชเป็นพระสงฆ์อยู่ในพุทธศาสนา ผู้บรรยายในฐานะอาจารย์พิเศษถวายความรู้แก่พระนิสิตของ มจร. วิทยาเขตล้านนา ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณของวัดสวนดอก จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อได้ยินที่พระนิสิตมาเล่าให้ฟังการเป็นผู้พิพากษานั้นเป็นอาชีพที่มั่นคง เป็นอาชีพที่ศักดิ์สิทธิ์ ใครแสดงพฤติกรรมลบหลู่ไม่ได้ เป็นอาชีพที่ได้ค่าตอบแทนสูงทำไมท่านจึงลาออกจากอาชีพอันทรงเกียรติเช่นนั้น

จึงได้ถามพระนิสิตองค์นั้นให้บอกเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับสาเหตุ ที่มาบวชเป็นพระสงฆ์ของผู้พิพากษาคคนนั้นให้ฟัง พระนิสิตเล่าว่า ในสมัยที่ท่านยังดำเนินอาชีพเป็นผู้พิพากษาท่านได้ล้มป่วยลงด้วยโรคหัวใจ ถูกนำตัวส่งเข้าโรงพยาบาลในกรุงเทพฯ อยู่ในห้องผู้ป่วยด้วยโรคหัวใจ (CCU) และในห้องนั้นมีผู้ป่วยชื่อเหมือนกันถึงสามคน อยู่มาวันหนึ่งมียมทูตสองคน ได้มานำผู้พิพากษาท่านนี้ไปเมืองนรก ท่านได้ไปเห็นสัตว์นรกที่กำลังรับโทษกำลังถูกทรมานด้วยวิธีการต่างๆ ในนรกที่ไปเห็นนั้น ได้พบว่า สัตว์นรกที่อดีตเคยเป็นมนุษย์ผู้ประกอบอาชีพตำรวจ อัยการ

ทนายความและผู้พิพากษามีอยู่เป็นจำนวนมาก และกำลังได้รับโทษอย่างสาหัสสากรรจ์อยู่ในนรกขุมที่ไปเห็นนั้น

หลังจากนั้นยมทูตได้พาท่านไปดูการถูกลงทัณฑ์ถูกทรมานของสัตว์นรกในขุมต่างๆ ที่มีรูปแบบไม่เหมือนกัน แล้วจึงได้พาไปพบพญายม เมื่อพญายมได้รับรายงานจากยมทูตแล้ว จึงได้เปิดสมุดเล่มโตเพื่อตรวจสอบความถูกต้อง พญายมเปิดสมุดเพียงครั้งเดียวก็พบเรื่องราวของผู้พิพากษาท่านนี้ และได้พูดกับยมทูตว่า “ผิดตัว” ผู้พิพากษาคคนนี้ยังไม่ถึงที่ตาย ให้รีบนำกลับไปคืนร่างเดิมของเขา แล้วไปนำคนที่มิชื่อเดียวกันนี้ที่นอนเตียงติดกันมา ผู้พิพากษาท่านนี้จึงได้ฟื้นตื่นขึ้นมาในร่างเดิม ได้รับการรักษาโรคหัวใจจนหายดีเป็นปรกติแล้ว ได้ลาออกจากอาชีพอันศักดิ์สิทธิ์ และมาบวชเป็นพระสงฆ์ในที่สุด

อาชีพสี่อย่างคือ ตำรวจ อัยการ ทนายความและผู้พิพากษา เป็นอาชีพที่เสี่ยงต่อการกระทำที่ผิดพลาดได้ง่าย เป็นอาชีพที่มีข้าข้างหนึ่งยืนอยู่บนปากนรก และข้าอีกข้างหนึ่งเหย่งลงในนรก ขณะที่จิตจะหลุดออกจากร่าง ถ้าข้าที่เหย่งไปหุดกลับขึ้นมาได้ทันทีนับว่าโชคดีที่บุญยังส่งผลได้ทันที แต่หากชักขาขึ้นมาไม่ทันแล้วจิตหลุดออกจากร่างในขณะนั้นก็นับว่าโชคร้ายที่บาปส่งผลมีบุคคลจำนวนมากในสี่อาชีพนี้ ก่อนที่จิตทิ้งร่างไม่สามารถชักขาขึ้นมาได้ทันที จึงต้องไปเสวยอกุศลวิบากแสนสาหัสอยู่ในภพนรกดังที่ผู้พิพากษาท่านนั้นมาบอกเล่าให้เพื่อนที่เป็นพระสงฆ์ฟัง

เรื่องที่เล่าให้ฟังนี้ผู้บรรยายไม่ต้องการให้ใครเชื่อว่าเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงกับมนุษย์คนหนึ่ง แต่หากผู้ใดประสงค์จะพิสูจน์ลัทธิธรรม ต้องพัฒนาจิตจนตั้งมั่นเป็นสมาธิในฌาน แล้วนำจิตออกจากฌาน อธิษฐานขอเห็นลัทธิธรรม เมื่อเหตุปัจจัยลงตัว ทิพพจักขุญาณก็จะทำหน้าที่ของเขาอย่างเที่ยงตรง ใครผู้ใดทำได้อย่างนี้แล้ว จะมีประสบการณ์ตรงด้วยตัวเอง แล้วจะพิถีพิถันในการเลือกประกอบอาชีพอย่างมาก ผู้ใดได้เลือกประกอบอาชีพเช่นนี้มาแล้ว และยังจำเป็นต้องกระทำอยู่ด้วยเหตุผลใดก็ตาม ต้องดำเนินชีวิตให้เหมือนกับเป่าบู้จีน ในสมัยที่ท่านยังเป็นมนุษย์ ท่านประพฤติตน เป็นผู้ทรงศีล ทรงธรรม จึงมีเทวดาสัมมาทิฎฐิที่อยู่ใต้อารักษ์ชั้นจาตุมหาราชิกาคุ้มรักษา การตัดสินใจดีความของท่านจึงเที่ยงตรง ถูกต้องตามเหตุผล ห่างไกลจากอคติทั้งสี่ ด้วยมีเทวดากัลยาณมิตร คอยช่วยเหลือ เมื่อท่านตายจากภพมนุษย์ไปแล้ว จึงได้ไปเกิดในสวรรค์ แต่ยังคงทำหน้าที่ตัดสินใจดีความของสรรพสัตว์ที่ตายไปซึ่งยังมีจิตเป็นทาสของกาม

ยังมีเพื่อนผู้ร่วมงานของผู้บรรยายอีกสองคนที่โชคดี คือได้ตายไปแล้วยังมีโอกาสฟื้นคืนสู่ร่างเดิมได้ใหม่ คนหนึ่งเป็นผู้ชายได้ตายไปสัปดาห์กับสี่คืน โดยมียมทูตนำพาจิตวิญญาณของเขาไปพบกันพญายม เมื่อพญายมได้เปิดสมุดเล่มโตดูประวัติของเขา จึงได้พูดกับเขาว่า “ยังไม่ถึงเวลาให้กลับไปก่อน” พญายมได้ชี้และบอกเขาว่าให้เดินไปบนเส้นทางสายนี้ สุดปลายถนนจะมี

ทางสามแพร่ง ให้เดินไปตามเส้นทางด้านซ้ายมือ ไม่ให้เดินไปตามเส้นทางด้านขวามือ

พญายมพูดกับเขาเท่านั้น เขาก็ปฏิบัติตาม คือเดินอยู่บนเส้นทางที่พญายมชี้ให้ดู เส้นทางสายนั้นผ่านเข้าป่าใหญ่ ขณะที่เดินอยู่ในป่ามีความตระหนกตกใจ และหวาดระแวงภัยที่จะมาถึงตัวอยู่ตลอดเวลา เขาเดินจนเหนื่อยหอบหยุดพักเป็นระยะและกระหายน้ำอยู่ตลอดเวลา แต่หาน้ำดื่มไม่ได้ เพราะในป่านั้นมีแต่ต้นไม้หลากชนิดขึ้นเบียดเสียดกัน จนแสงสว่างจากดวงอาทิตย์แทบจะส่องลงมาไม่ถึงพื้นดิน ในความรู้สึกของเขารู้ว่าเดินอยู่บนถนนสายนั้นยาวนานมาก เดินจนมาถึงทางสามแพร่งตามที่พญายมบอก เขายังจำคำพูดของพญายมได้อย่างแจ่มชัดว่า “ให้เดินไปตามเส้นทางด้านซ้ายมือ ไม่ให้เดินไปตามเส้นทางด้านขวามือ” เขาได้ทำตามที่พญายมบอก เมื่อเดินไปอีกไม่นานเท่าไร เขาจึงได้พื้นดินขึ้นมา ขณะที่ยังนอนอยู่บนเตียงคนไข้ในห้องไอ ซี ยู ของโรงพยาบาล เขาระคายน้ำอย่างมาก จึงเอ่ยปากขอน้ำจากพยาบาลที่ดูแลเขา แต่พยาบาลผู้ดูแลคนไข้ได้เอาสำลีที่พันอยู่กับปลายไม้จุ่มลงในน้ำแล้วนำมาแตะเบาๆ ที่ริมฝีปากของเขา เขาใช้ลิ้นแลบขึ้นมาเลียแล้วกลืนลงคออยู่หลายครั้ง จนรู้สึกว่าความกระหายน้ำค่อยบรรเทาลง หลังจากที่เข้ารับการรักษาจนหายดีเป็นปรกติแล้ว จึงได้รับอนุญาตให้ญาติพากลับบ้านได้

เมื่อผู้บรรยายรู้เรื่องการตายแล้วพื้นของผู้ร่วมงานคนนี้ จึงได้ขับรถไปหาเขาที่บ้าน บนถนนที่ใกล้จะถึงบ้านของเขานั้นเป็นทางสามแพร่ง ถนนที่แยกไปทางด้านซ้ายมือเป็นเส้นทางไปสู่บ้านของเขาที่ใช้พักอาศัยอยู่ในปัจจุบัน แต่ถนนที่แยกไปทางด้านขวามือเป็นเส้นทางไปสู่ป่าช้า ที่ใช้สำหรับเผาศพของชาวบ้านในหมู่บ้านที่ตายไป หลังจากที่เขาได้ไปพบกับประสบการณ์ตรงด้วยตัวเอง ปรากฏว่าลูกน้องผู้นี้เลิกดื่มเหล้า และเข้าวัดใกล้บ้านเพื่อทำบุญอยู่เป็นประจำ ด้วยเหตุที่เมื่อถึงเวลาตายจริงแล้วไม่อยากกลับไปสู่ที่เดิมที่ตนเองได้เห็นมากับตา

ส่วนผู้ร่วมงานอีกคนหนึ่งเป็นผู้หญิง ได้ตายไป ๒ ครั้งแล้วฟื้นขึ้นมาทั้งสองครั้งที่โรงพยาบาลมหาราช จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีแม่มาเรียกให้ตื่นทั้ง ๒ ครั้ง เรื่องมีอยู่ว่าครั้งแรกเขาได้ตายไปด้วยการเข้ารับการผ่าตัดไส้ติ่ง เมื่อปีพ.ศ.๒๕๒๔ ขณะทีนอนอยู่บนเตียงคนไข้ในห้องผ่าตัด หลังจากได้รับการฉีดยาให้หลับแล้ว เขาเห็นตัวเองที่อยู่ในชุดคนไข้ใน ได้หลุดออกจากร่างกายที่กำลังนอนอยู่บนเตียงผ่าตัด เขาได้ลอยขึ้นเบื้องสูงจนผ่านกลุ่มเมฆขึ้นไปเบื้องบน ได้ไปเห็นเทวดาตัวสีชมพูนั่งอยู่หน้าวิมานที่ลอยอยู่กลางอากาศ

ส่วนการตายในครั้งที่สองได้เกิดขึ้นเมื่อปีพ.ศ. ๒๕๓๖ ขณะที่เขามาทำงานในตอนเช้า ได้เดินข้ามถนนที่เทลาดลงมาจากสระเก็บน้ำ (อ่างแก้ว) ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ได้มีนักศึกษาสองคน

ซ้อนรถมอเตอร์ไซด์ ขับขี่ลงมาจากรoadของถนน และได้ชนเขาที่สี่ข้างด้านขวาล้มลงกับพื้นถนน เขาได้เห็นตัวเองในชุดแต่งกายมาทำงานในเช้าวันนั้น หลุดออกจากร่างที่นอนอยู่บนพื้นถนน แล้วลอยขึ้นสู่เบื้องสูง ผ่านหมู่เมฆแล้วได้ไปเห็นเทวดาองค์เดิมที่เคยไปเห็นมาแล้วเมื่อปีพ.ศ.๒๕๒๔ นั่งอยู่หน้าวิมาน มีนางฟ้าหลายองค์ลอยอยู่กลางอากาศรอบๆ เทวดาองค์นั้น เทวดาได้ถามเขาว่า “เมื่อไหร่จะมาอยู่ด้วยกัน” เขาตอบว่า “ยังมาไม่ได้ ยังต้องดูแลแม่อยู่” เรื่องของเรื่องก็คือว่า เพื่อนข้าราชการหญิงผู้นี้เป็นคนโสด มีหนุ่มมาขอแต่งงาน แต่เธอได้ปฏิเสธเพราะเหตุที่ไม่มีใครดูแลแม่ ขณะนี้เขาอยู่กันสองคนแม่ลูก ต่างดูแลซึ่งกันและกันในหมู่บ้านที่อยู่ไม่ห่างไกลจากตัวเมืองมากนัก และแม่คนนี้องที่ไ้ร้อปลุกเขาให้ตื่นหลังจากเข้ารับการผ่าตัดไส้ติ่ง และหลังจากถูกรถจักรยานยนต์เข้าชนจนสลบไป

สัตว์ที่เกิดอยู่ในภพต่างๆ ในวิภังคสาร เกิดมาเป็นมนุษย์ก็เรียกว่าเกิดอยู่ในภพมนุษย์ เกิดมาเป็นสัตว์เดรัจฉานก็เรียกว่าเกิดอยู่ในภพดิรัจฉาน ภพที่อยู่ต่ำกว่านี้มีภพเปรตตอสุรกาย นับตั้งแต่สัตว์เดรัจฉานไปจนถึงสัตว์นรก ต่างเคยประพฤติดอกุศลกรรมและเก็บสังสมไว้ในจิตวิญญาณเป็นบาป มนุษย์ผู้มีความโกรธสังสมอยู่ในจิตวิญญาณ โอกาสที่พลังแห่งความโกรธ ผลักดันจิตวิญญาณไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพนรกย่อมมีได้ มนุษย์ผู้มีความโลภความอยากได้สังสมอยู่ในจิตวิญญาณ โอกาสที่พลังแห่งความโลภความอยากได้ ผลักดันจิตวิญญาณไปเกิดเป็นเปรต

อสุรกายย่อมมีได้ มนุษย์ผู้มีความหลงสั่งสมอยู่ในจิตวิญญาณ โอกาสที่พลังแห่งความหลงผลักดันจิตวิญญาณไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพไตรภพจนยอมมีได้ มนุษย์ผู้มีความตั้งใจสั่งสมอยู่ในจิตวิญญาณ โอกาสที่พลังแห่งศีลห้าผลักดันจิตวิญญาณให้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ซ้ำอีกยอมมีได้ คุณแห่งทานและศีลที่สั่งสมอยู่ในจิตวิญญาณของมนุษย์ โอกาสที่พลังแห่งทานและศีลผลักดันจิตวิญญาณให้ไปเกิดเป็นเทวดาย่อมมีได้ และสุดท้ายสภาวะของจิตที่มีความตั้งมั่นเป็นสมาธิในฌาน เมื่อจิตทิ้งร่างในขณะที่จิตยังทรงอยู่ในฌาน มีพลังผลักดันจิตวิญญาณไปเกิดเป็นพรหมได้ สรุปได้ว่าเมื่อมนุษย์ตายแล้ว จิตวิญญาณจะโคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิใด ขึ้นอยู่กับพลังผลักดันที่เป็นบาปหรือพลังผลักดันที่เป็นบุญ ที่มีอยู่ในจิตก่อนหลุดออกจากร่าง นำจิตวิญญาณไปสู่ภพภูมิต่างๆ ได้ การโคจรของจิตวิญญาณไปเกิดเป็นสัตว์ในภพภูมิต่างๆ จึงมิใช่เป็นความบังเอิญ ดังที่ผู้รู้ไม่จริงแท้นิยมพูดกัน ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของผู้รู้ ผู้รู้รู้ว่าทุกปรากฏการณ์จะเกิดขึ้นได้ต้องมีเหตุที่ทำให้เกิด และเมื่อใดที่เหตุได้เกิดขึ้นแล้ว ย่อมมีผล (ปรากฏการณ์) เกิดตามมาทั้งสิ้น ฉะนั้นในพุทธศาสนาจึงไม่มีคำว่า “บังเอิญ” “อาจจะ” หรือ “ความน่าจะเป็น” ดังที่ผู้รู้ไม่จริงได้นำมากล่าวอ้าง

หนึ่งในฐานะที่ผู้บรรยายเป็นนักวิทยาศาสตร์ จึงมีsense of observation และชอบพิสูจน์ ความมีเหตุผลของสรรพสิ่ง จึงมีเรื่องมาบอกเล่าให้ฟังว่า มีอยู่ครั้งหนึ่งผู้บรรยายได้รับเชิญให้ไป

ร่วมในพิธีเผาศพของเพื่อนข้าราชการ ก่อนที่จะมีการเผาศพ ผู้บรรยายได้รับการอุปโลกน์จากเจ้าภาพให้เป็นผู้ถวายผ้ามหาบังสุกุลแก่พระสงฆ์ผู้เป็นหัวหน้าทำพิธีในวันนั้น ผู้บรรยายต้องการจะรู้ว่า จิตวิญญาณของผู้ตาย โคจรไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิใด จึงได้ทำจิตให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิ แล้วได้เอ่ยชื่อผู้ตายที่ถูกเขียนไว้ที่ข้างหีบศพ พร้อมกับถามจิตวิญญาณของผู้ตายว่า “ไปเกิดอยู่ในภพไหน มาบอกกันบ้าง” ปรากฏว่าสิ่งที่ส่งไปไม่มีการตอบกลับมายังผู้ถาม แต่มีเพื่อนสนิทของผู้ตายที่เป็นพิธีกร กำลังยืนพูดอยู่หน้าไมโครโฟน ได้พูดออกมาโดยไม่เกี่ยวเนื่องกับประโยคที่ตัวเองกำลังพูดคุยว่า “ผมไปอยู่ดาวดิ่งส์” ผู้ที่มาร่วมในพิธีเผาศพในวันนั้นฟังแล้วยังงง และคนที่พูดออกไปก็ระลึกไม่ได้ว่าตัวเองได้พูดประโยคนี้ออกไป เรื่องนี้อธิบายเป็นเหตุเป็นผลได้ว่า สิ่งที่ผู้บรรยายส่งออกไปยังจิตวิญญาณของผู้ตายยังสามารถรับรู้ได้ แต่เมื่อจิตวิญญาณของผู้ตายประสงค์จะลี้ลับ เขาสื่อเข้าเครื่องรับ (จิต) ของผู้บรรยายไม่ได้ ด้วยเหตุแห่งความถี่คลื่นจิตของผู้บรรยายกับความถี่คลื่นจิตของผู้ตายมีขนาดคลื่นความถี่ไม่เท่ากัน จึงได้ไปอาศัยร่างกาย (ปาก) ของเพื่อนซึ่งกำลังยืนพูดอยู่หน้าไมโครโฟนซึ่งมีขนาดความถี่คลื่นจิตเป็นอย่างเดียวกัน จึงยืมใช้กันได้

ผู้ใดปรารถนาไปเกิดเป็นเทพบุตรเทพธิดาต้องหมั่นให้ทาน และหมั่นรักษาศีลให้มืออยู่กับใจเป็นปกติ หากปรารถนาไปเกิดเป็นพรหม ต้องหมั่นฝึกจิตให้ตั้งมั่นเป็นสมาธิแน่นแน่ว (อัปปนาสมาธิ)

หรือเรียกว่าเป็นสมาธิในฉนวนให้เป็นปรกติ และเมื่อใดจิตทิ้งร่าง (ตาย) ในขณะที่จิตทรงอยู่ในฉนวนจึงจะไปเกิด (โอปปาติกะ) เป็นพรหมได้ตามกำลังของฉนวนที่เข้าถึง ทั้งนี้กำลังของบุญบารมีที่ทำความสมมาแต่อดีต จะเป็นแรงผลักดันให้จิตเข้าถึงสภาวะความเป็นฉนวนได้

ท่านที่เคยเห็นลือที่ได้รับพระบรมราชานุญาตจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวให้ผลิตขึ้นจำหน่ายโดยมีรูปของคุณทองแดงติดอยู่ที่กระเปาะของลือ หรือติดอยู่บริเวณหน้าอก ท่านเคยคิดไหมว่าหากเอารูปหน้าของเราไปใส่แทนรูปคุณทองแดงแล้วจะจำหน่ายได้ในราคาค่อนข้างสูงเช่นนั้น ฉะนั้นอย่าพึ่งปรามาสคุณทองแดงที่เกิดอยู่ในภพภูมิที่ต่ำกว่ามนุษย์ แม้เขาจะเป็นสุนัข มีรูปร่างเหมือนเดียวกันกับเรา แต่ในจิตวิญญาณของคุณทองแดงมีคุณธรรมสูงกว่ามนุษย์อีกหลายคน เขาจึงทำเช่นนั้นได้ เช่นเดียวกับสุนัขนอนอยู่หน้าบ้าน หากท่านเผลอขาดสติเดินเอาเท้าไปถูกหัวเขาหรือถูกตัวเขา ก็อย่าลืมหอโทษเขาด้วย เพราะเราไม่รู้ว่าพ่อแม่ของเราที่ได้ตายไปแล้วหรือพ่อแม่ในอดีตชาติได้มาเกิดเป็นสุนัขหรือเปลาคนในสมัยนี้ชอบบริโภคสัตว์ตัวใหญ่ เช่น ปลาช่อนตัวใหญ่ กุ้งตัวใหญ่ หอยตัวใหญ่ ฯลฯ ซึ่งตรงข้ามกับคนโบราณ เมื่อใดที่เขาจับสัตว์มาประกอบอาหาร หากเป็นสัตว์ที่มีขนาดใหญ่ เกินปรกติ เขาจะนำไปปล่อยให้เป็นอิสระ เช่นเดียวกันหากจะเปรียบเทียบกับมนุษย์ผู้มีอายุยืนยาวถึง ๙๐ ปี หรือ ๑๐๐ ปี เขาต้องมีบุญคุ้มรักษาชีวิต จึงจะมีอายุชั้ยยืนยาวเช่นนั้นได้ ด้วยเหตุนี้คน

โบราณจึงไม่นิยมเอาสัตว์ที่มีขนาดใหญ่เกินปรกติมาทำเป็นอาหารรับประทาน เพราะมีโอกาสทำให้ภัยพิบัติเกิดกับชีวิตของผู้บริโภคได้

มิติของกาลเวลาในภพภูมิต่างๆ มีความยาวนานไม่เท่ากัน มนุษย์มีอายุชั้ยยืนยาวกว่าสุนัข มนุษย์จึงมองสุนัขว่ามีอายุสั้น และยิ่งสัตว์ที่ไปเกิดอยู่ในภพนรกยิ่งมีอายุสั้นมาก ดังตัวอย่าง คนที่ป่วยเป็นโรคหัวใจได้ตายจากมนุษย์ไปนานห้าหาที่ เขาได้ไปอยู่ในนรกมายาวนานถึงสองวันนรก เทวดานางฟ้ามีอายุชั้ยยืนยาวกว่ามนุษย์ เทวดาในสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกามีอายุชั้ยยืนยาว ๕๐๐ ปีทิพย์ แต่หนึ่งวันกับหนึ่งคืนของเขา ยาวนานเท่ากับห้าสิบปีมนุษย์ เทวดาในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์มีอายุชั้ยยืนยาว ๑,๐๐๐ ปีทิพย์ แต่หนึ่งวันกับหนึ่งคืนของเขายาวนานเท่ากับหนึ่งร้อยปีมนุษย์ เทวดาในสวรรค์ชั้นยามาอายุชั้ยยืนยาว ๒,๐๐๐ ปีทิพย์ แต่หนึ่งวันกับหนึ่งคืนของเขายาวนานเท่ากับสองร้อยปีมนุษย์

และยิ่งไปเกิดเป็นพรหมชั้นต้น (ปารีสัชชาพรหม) จะมีอายุชั้ย ๑/๓ กับเรื่อยไปจนถึงรูปพรหมชั้นสูงสุด (เนวส์ัญญานาสัญญายตนพรหม) จะมีอายุชั้ยยืนยาวถึง ๘๔,๐๐๐ กับเป็นเวลาที่ยาวนานมาก ยาวนานจนไม่รู้ว่าโลกที่เราได้อาศัยอยู่นี้เกิด-ดับมาจนไม่รู้ว่า ก็จริงก็เห็นแล้ว ฉะนั้นไม่ควรหลงชีวิตในการเป็นมนุษย์ให้มากจนเกินไป ยิ่งเรียนวิชาการทางโลกมามาก เรียนมาสูงยิ่งพัฒนาปัญญาโอคิ (สุตมยปัญญาและจินตมยปัญญา) มามากพัฒนามาสูงยิ่งทำให้ไม่เข้าใจในเหตุผลที่เป็นจริงแท้ได้มาก จึงคิดว่าตัวเองเป็นผู้มี

ความรู้เยียมยอด เป็นคนเก่งกว่าใครในโลก ใช้ตำแหน่ง ใช้
อำนาจหน้าที่ทำร้ายผู้อื่น พร้อมกับทำลายความเป็นมนุษย์ของ
ตัวเองให้ต่ำลง ด้วยเหตุที่จิตมีความหลงเข้าครอบงำ จิตจึงตก
เป็นทาสของโลกธรรม เป็นทาสของวัตถุปรนเปรอ รวมถึงเป็น
ทาสของกิเลส ตัณหา อุปาทาน ฯลฯ

ชีวิตที่เลือกได้

ผู้ใดรู้เห็นและเข้าใจความจริงของชีวิตได้แล้ว สามารถนำพาชีวิตไปสู่เส้นทางที่ปลอดจากภัยทั้งปวงได้ คำว่า “ความไม่มีโรค เป็นลาภอันประเสริฐ” สามารถพัฒนาชีวิตของตัวเองให้เป็นเช่นนั้นได้ ปกติมนุษย์มีสุขภาพที่ต้องดูแล คือ สุขภาพทางกาย สุขภาพทางจิต และสุขภาพทางวิญญาณ

สุขภาพทางกายจะรู้ว่าดีหรือไม่ดี มีลักษณะและอาการเป็นเครื่องชี้วัด ผู้ใดมีลักษณะทางร่างกายดีเป็นปกติ ไม่เป็นตุ่ม ไม่เป็นก้อน ไม่โตใหญ่ ไม่สับเล็ก ฯลฯ ถือว่าร่างกายไม่เป็นโรค ตรงกันข้ามหากขาข้างหนึ่งสับและเล็กกว่าขาอีกข้างหนึ่งเป็นโรคโปลิโอหรือใหญ่โตผิดปกติเช่นโรคเท้าช้าง อย่างนี้เรียกว่ามีลักษณะผิดไปจากปกติ ถือว่าร่างกายเป็นโรคได้ ร่างกายมีสุขภาพไม่ดี ผู้ใดมีอาการไอบ่อยครั้งต่อวัน ถ่ายอุจจาระบ่อยครั้ง มีอาการตัวร้อนกว่าคนปกติ ฯลฯ อย่างนี้ชี้ให้เห็นว่าร่างกายมีสุขภาพไม่ดี

สุขภาพทางจิตจะรู้ว่าดีหรือไม่ดี มีอารมณ์และการสั่งงานของจิตเป็นเครื่องชี้วัด ผู้ใดมีอารมณ์ดีเป็นปกติ ไม่หงุดหงิด ไม่โกรธ ไม่ฟุ้งซ่าน ฯลฯ ถือว่ามีสุขภาพจิตดี หากมีอารมณ์ฉุนเฉียว มีอารมณ์อิจฉา มีอารมณ์ขี้รำคาญ ฯลฯ นั้นเป็นเครื่องบ่งชี้ว่ามีสุขภาพจิตไม่ดี และยังจิตสั่งสมองให้คิดไม่ดี สั่งปากให้พูดไม่ดี สั่งร่างกายให้ทำไม่ดี ฯลฯ พฤติกรรมเหล่านี้บ่งชี้ให้เห็นว่ามาจากจิตที่มีสุขภาพไม่ดีเช่นกัน

สุขภาพทางวิญญาณมีความอิสระของจิตเป็นเครื่องชี้วัด ผู้ใดมีจิตเป็นอิสระต่อโลกธรรม อิสระต่อวัตถุ อิสระต่อสิ่งกระทบที่เขาทางหู ตา จมูก ลิ้น กาย ฯลฯ เหล่านี้เป็นเครื่องบ่งชี้ว่ามีสุขภาพทางวิญญาณดี ตรงกันข้าม หากจิตตกเป็นทาสของโลกธรรม เป็นทาสของวัตถุ เป็นทาสของสิ่งกระทบใดๆ ที่เข้าทางทวารทั้ง ๕ ฯลฯ เรียกว่ามีสุขภาพทางวิญญาณไม่ดี ตายแล้วมีโอกาสลงไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในภพภูมิที่ต่ำได้

ทุกคนต่างปรารถนามีอายุที่ยืนยาว คนที่จะมีอายุยืนยาวได้ต้องมีจิตวิญญาณเป็นอิสระต่อสรรพสิ่งที่เข้ากระทบจิต การมีอายุยืนยาวมีทั้งข้อดีและข้อเสียคือ ผู้ที่มีอายุยืนยาวแล้วใช้อารมณ์ส่องนำทางให้กับชีวิต คือดำเนินชีวิตโดยมีกิเลสตัณหาเป็นเครื่องชี้นำ โอกาสที่จิตสั่งสมบาปอกุศลให้กับชีวิตจะยาวนาน และสั่งสมบาปได้มาก ตายแล้วมีบาปนำพาไปเกิดเป็นสัตว์ในอบายภูมิได้ง่าย ตรงกันข้ามผู้ที่มีอายุยืนยาวแล้วใช้สติปัญญาเห็นถูกส่องนำ

ทางให้กับชีวิต คือดำเนินชีวิตออกจากกิเลส ตัณหา อุปาทาน โอกาสที่จิตสังสมบุญกุศลให้กับชีวิตมีได้ยาวนานและสังสมบุญได้มาก ตายแล้วมีบุญนำพาจิตวิญญาณไปเกิดเป็นสัตว์อยู่ในสุคติภูมิได้ง่าย

ฉะนั้น บุคคลพึงเลือกทางเดินให้กับชีวิตของตัวเองอย่างมีคุณค่า พระพุทธะเป็นผู้รู้จริงและรู้แจ้งทุกเรื่อง (สัพพัญญู) ท่านตรัสไว้ว่าผู้ใดปรารถนาความสุขของชีวิต ต้องลด ละ เลิกการแสวงหาความสุขจากกาม และได้ชี้แนะให้หาความสุขจากการทำจิตให้สงบจากอารมณ์ปรุงแต่ง คือความสุขจากจิตสงบตั้งมั่นเป็นสมาธิ และให้แสวงหาความสุขจากการทำจิตให้เป็นอิสระต่อสิ่งที่เข้ากระทบจิต คือพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง เห็นสรรพสิ่งที่เข้ากระทบจิตดำเนินไปตามกฎไตรลักษณ์ เมื่อสรรพสิ่งหมุนเข้าสู่ความเป็นอนัตตา สรรพสิ่งไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริง จิตที่เห็นแจ้งจะปล่อยวางสรรพสิ่งแล้วมีความว่างเป็นอุเบกขา

เมื่อใดผู้ใดพัฒนาจิตจนเป็นอิสระต่อสังโยชน์ทั้งสิบได้ นั่นคือความเป็นอิสระจากสมมุติทั้งปวง ซึ่งตามครรลองแห่งธรรม นำจะนำพาชีวิตไปสู่ความสุขสูงสุดที่เรียกว่าวิมุตติสุขได้ ผู้ใดพัฒนาจิตวิญญาณให้เข้าถึงสภาวะเช่นนี้ได้ แต่ยังไม่ถึงขั้นนี้ ทั่วโลกจะมีความเป็นอยู่แบบมกน้อย บริโภคใช้สอยเท่าที่ชีวิตดำรงอยู่ได้ บริโภคใช้สอยแต่สิ่งที่เป็นสาระกับชีวิต มีความเป็นอยู่สันโดษและมีชีวิตอยู่เพื่อเอื้อประโยชน์แก่สรรพชีวิตที่อยู่แวดล้อม

มีชีวิตกลมกลืนเป็นหนึ่งในเดียวกับธรรมชาติ ผู้ใดบริหารจัดการชีวิตของตนเองให้เป็นดังเช่นนี้ได้ ผู้นั้นได้ชื่อว่าพัฒนาชีวิตตนเองได้สูงสุด ดังพุทธสาวกได้แสดงให้เห็นชาวโลกได้ดูไว้เป็นตัวอย่างของชีวิตที่ดีงาม ต่างๆ เหล่านี้เป็นเรื่องที่มีเหตุผลเป็นจริง ที่ปัญญาทางวิทยาศาสตร์ไม่สามารถรู้เห็นและเข้าใจได้ **ผู้ใดประสงค์จะพิสูจน์ความจริงที่กล่าวมาตั้งแต่ต้น จนมาถึงความจริงท้ายสุดว่าเป็นจริงหรือไม่ ต้องนำตัวเองเข้าไปพิสูจน์ ด้วยการพัฒนาจิตให้สงบตั้งมั่นเป็นสมาธิ (สมถภาวนา) และพัฒนาจิตให้เกิดปัญญาเห็นแจ้ง (วิปัสสนาภาวนา) จนเข้าถึงมรรคผลแห่งธรรมได้แล้ว ความจริง ความศรัทธา ความเห็นในคุณค่าของชีวิตที่ได้อรรถภาพเป็นมนุษย์ก็จะเกิดขึ้น**

รายนามผู้ร่วมศรัทธาพิมพ์หนังสือชีวิตหลังความตาย

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑	อนุสรณ์แต่คุณแม่สุกัญญา ศิริพิชญ์พิเชษฐ	๒๐,๐๐๐
๒	บริษัทตะวันออกโพลีเมอร์	๑๐,๐๐๐
๓	สถาบันมาตริวิทยา	๕,๖๕๐
๔	คุณวีโรจน์ - คุณมะลิวรรณ - คุณนัฐ สกุลมุกิตา	๕,๐๐๐
๕	คุณวนิดา ศรีสังคม	๕,๐๐๐
๖	คุณพ่อประเสริฐ - คุณอมร - คุณวิภาพร - ด.ญ.รินลดา ตีระศิริชัย	๕,๐๐๐
๗	อุทิศให้คุณแม่ชานรัตน์ ตีระศิริชัย	๕,๐๐๐
๘	คุณอภิชัย เลี้ยงศิริถาวร	๕,๐๐๐
๙	คุณปรีชา ลิ้มอ่าว	๕,๐๐๐
๑๐	คุณวาจา เจริญผล	๔,๖๐๐
๑๑	คุณยุพิน ลอยมา	๔,๐๐๐
๑๒	อำนวยการมอเตอร์แอร์	๓,๗๗๑
๑๓	คุณสุวรรณ สงบจิต	๓,๖๐๐
๑๔	คุณอมรรัตน์ ศิลาวินาพร	๓,๕๑๐
๑๕	บุญถาวรเชรามิก กรุงเทพฯ	๓,๒๐๐
๑๖	คุณชุมพล - คุณเกสณี - คุณครินยา - คุณวิชุดา ชโลธร	๓,๒๐๐
๑๗	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๓,๐๐๐
๑๘	คุณบุญเรือง - คุณพิสิฐ - คุณพัทจิต - คุณอนุวัต - คุณธีภักดิ์ ตั้งสินมั่นคง	๒,๔๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๙	คุณบุษบากร ชีวะปัญญาโรจน์	๒,๐๐๐
๒๐	คุณศิริรัตน์ วัฒนกุล	๒,๐๐๐
๒๑	คุณประทวน - คุณสมพิน เปาจีน, คุณทิวัญญา - คุณพัชรีพรรณ คงเจริญ	๑,๖๓๐
๒๒	คุณมงคล มงคลศึกษานุกิต	๑,๖๐๐
๒๓	คุณฉวีพรรณ - คุณชนเชิยร ภู่ทอง	๑,๔๓๐
๒๔	คุณสมศรี ฮอลัน	๑,๑๐๐
๒๕	คุณชุติมา วชิรพงศ์ และครอบครัว	๑,๑๐๐
๒๖	พ.อ.รวมพล สุขสยาม	๑,๐๗๐
๒๗	คุณวรรณิ ทักชนปัญญา	๑,๐๒๕
๒๘	คุณสกุล - ด.ช.ธนัตถ์ - ด.ญ.กมลพร เอี่ยมสินทรัพย์ และคุณนันทพร สมเจตน์	๑,๐๐๐
๒๙	คุณอนุวิชัย เตชะทวีกิจกุล	๑,๐๐๐
๓๐	คุณสุสมา ชำนาญรัตนกุล	๑,๐๐๐
๓๑	คุณอวิรุทธ์ - คุณศุภสิริ อริยวุฒยากร	๑,๐๐๐
๓๒	คุณภาณวิทย์ เกียรติธนวัชร	๑,๐๐๐
๓๓	คุณพ่อพงษ์ชัย สินธุมาลย์	๑,๐๐๐
๓๔	คุณสมพล ตั้งธรรมพูนผล	๑,๐๐๐
๓๕	คุณธำรงค์ศักดิ์ ธำรงสิริภาคย์	๑,๐๐๐
๓๖	คุณนันทนา ตั้งเจริญ	๑,๐๐๐
๓๗	คุณพันธ์ศักดิ์ นครศรี	๑,๐๐๐
๓๘	คุณนิศากกร เขียงทอง	๑,๐๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๓๙	คุณบุญเพิ่ม-คุณทิพย์วิมล สุกใส	๑,๐๐๐
๔๐	คุณเรวัตร์ - คุณวัลยา แสงนิล	๑,๐๐๐
๔๑	คุณนิตา สิงห์เจริญ	๙๓๐
๔๒	คุณฉวีพรรณ ภู่อทอง	๙๐๐
๔๓	คุณศิริอร	๗๕๐
๔๔	แม่ชีวีไล เขียงนางาม	๕๕๐
๔๕	คุณแพรวนิต ไมตรีวงษ์	๕๓๐
๔๖	คุณทองคำ ลิ้มประภัสสร	๕๐๐
๔๗	คุณกุลนิษฐ์ สุทวีปราโมธานนท์	๕๐๐
๔๘	คุณประวิทย์ ทักษณปัญญา	๕๐๐
๔๙	คุณวรรณี ทักษณปัญญา	๕๐๐
๕๐	ด.ญ.ภาคพร ทักษณปัญญา	๕๐๐
๕๑	ด.ช.วิสิทธิ์ ทักษณปัญญา	๕๐๐
๕๒	พลเอกเชาว์ - คุณวิบูลย์ คงพูลศิลป์	๕๐๐
๕๓	คุณกฤษณา เลาหะติลก	๕๐๐
๕๔	หจก.เซ็นทรัลออฟฟิศ อีควิปเมนท์	๕๐๐
๕๕	คุณจินดารัตน์ คุณทวีลาภ	๕๐๐
๕๖	คุณจินตนา บุญธรรม	๕๐๐
๕๗	คุณสุดสงวน เลาหะตินิจ	๕๐๐
๕๘	คุณลักขณา อธิกิจ	๕๐๐
๕๙	คุณภรภัทร กาญจนกุล	๕๐๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๖๐	คุณสุรีย์ เห็นคุณความดี	๕๐๐
๖๑	คุณวรวิทย์ รุ่งแสงเจริญทิพย์	๕๐๐
๖๒	คุณสุพรรณพรณ เต็งวงษ์วัฒน์	๕๐๐
๖๓	คุณศิริพร ลือซาไพศาล	๕๐๐
๖๔	คุณวสุนันท์ จงศิริรัตนพร	๔๘๐
๖๕	คุณเบญจวรรณ สุขปรีชา	๔๖๐
๖๖	คุณภาณุ ศานติวารังกูร	๔๐๐
๖๗	คุณสมศรี อุตมพิมล	๔๐๐
๖๘	คุณบุญทิวา ศรีสวัสดิ์	๓๒๐
๖๙	คุณจารุณี อัครกานัจจน์	๓๐๐
๗๐	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๓๐๐
๗๑	คุณเสรีภาพ ซาธิพา, คุณประภาพรรณ เหมือนนเพชร	๓๐๐
๗๒	คุณปิ่นพร ทาเทียนมาศ	๓๐๐
๗๓	คุณชญาณีศ แก้วกระจาย	๓๐๐
๗๔	คุณศศิธร พูนทะมาดล	๓๐๐
๗๕	คุณอุษณีย์ จันทร์แจ่มแสง	๓๐๐
๗๖	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๓๐๐
๗๗	คุณวริษฐพร กลิ่งวิจิตร	๒๖๐
๗๘	คุณสุรัตน์ สุดาชม	๒๕๐
๗๙	คุณโตม วิศิษฐ์สรอรรถ	๒๔๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๘๐	คุณณอมศักดิ์	๒๔๐
๘๑	คุณอรุณศิลป์ - คุณประภาพร - ด.ช.ศรุต แสงพิทักษ์	๒๐๐
๘๒	คุณอัมพร บุรงค์	๒๐๐
๘๓	คุณพีรญา มาทวีโชติกุล	๒๐๐
๘๔	คุณไพโรจน์ ชาญภูมิพัฒน์	๒๐๐
๘๕	คุณภรภัทร กาญจนกุล	๒๐๐
๘๖	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๒๐๐
๘๗	นพ.สมชัย วงษ์พันธ์กมล และครอบครัว	๒๐๐
๘๘	คุณแม่เสียมฮั่ว แซ่ลี	๒๐๐
๘๙	คุณเนนทชา วงษ์สังข์	๒๐๐
๙๐	คุณชวนสม สุภวรรณแจษฎ์	๒๐๐
๙๑	ด.ญ.ศีนาคะ ภัคดีพิมลพร	๒๐๐
๙๒	คุณฐิติวัชร เกษศิริรัตน์	๑๘๐
๙๓	คุณอิทธิพัทธ์ ลิ้มมงคลธรรม	๑๘๐
๙๔	คุณปัทมาสน์ ศิลาวินภาพร	๑๐๐
๙๕	คุณสนน้อย สุจริตวิศาล	๑๐๐
๙๖	คุณวิเชียร เข้มดี	๑๐๐
๙๗	น.ต.ชัชชัย ทองชื่น	๑๐๐
๙๘	คุณแม่เสียม แซ่เตียว	๑๐๐
๙๙	คุณอนุชา ดารากร ณ อยุธยา	๘๐

ลำดับ	ชื่อ-สกุล	จำนวนเงิน
๑๐๐	พ.ต.อ.บุญเสริม-คุณยุพดี ศรีชมภู	๘๐
๑๐๑	คุณสุภาพร	๘๐
๑๐๒	คุณปลีก ยุ่นสมาน	๕๐
๑๐๓	คุณสิริพร โควุฒิพันธ์	๔๐
๑๐๔	คุณทองดี หงษา	๔๐
๑๐๕	คุณเพิ่มพงศ์ - ด.ช.เอกสิทธิ์ ธนพิพัฒน์ล้ำจา	๔๐
	รวม	๑๔๔,๔๖๖

“...ดูกร ภิกษุทั้งหลาย !
บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแห่งเราแล้ว
เราขอเตือนเธอทั้งหลายให้จำมั่นไว้ว่า
สิ่งทั้งปวงมีความเสื่อมและสิ้นไปเป็นธรรมดา
เธอทั้งหลายจงอยู่ด้วยความไม่ประมาทเถิด...”

พุทธพจน์

ประวัติ

ดร.สนอง วรอุไร

พ.ศ.๒๕๐๕ : จบปริญญาตรีเกษตรศาสตรบัณฑิต จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สาขาโรคพืช

พ.ศ.๒๕๑๕ : จบปริญญาโทเกษตรศาสตรมหาบัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สาขาเชื้อรา

พ.ศ.๒๕๑๘ : จบปริญญาเอก สาขาไวรัสวิทยา จากมหาวิทยาลัยลอนดอน ประเทศอังกฤษ

พ.ศ.๒๕๑๘ : อุปสมบทและเรียนวิปัสสนากรรมฐานกับท่านเจ้าคุณโชดก (พระเทพสิทธิมุนี ป.ธ.๙) ที่คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ เวลา ๑ เดือนกับ ๑๓ วันที่ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างมอบกายถวายชีวิต ทำให้นักวิทยาศาสตร์ต้องยอมศิโรราบ ต่อปัญญาของพระพุทธะ ซึ่งได้พิสูจน์ และรู้เห็นด้วยตนเองในอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์วิเศษแห่งธรรมและกฎแห่งกรรม เพราะท่านได้ญาณอภิญญาต่างๆ ในเวลาอันสั้น ท่านอาจารย์จึงเปลี่ยนวิถีชีวิตอุทิศเพื่อทดแทนคุณของพระศาสนา เผยแผ่พระธรรมแก่ทั้งฆราวาสและพระสงฆ์

ปัจจุบันมีคณะศิษย์เผยแผ่ผลงานของท่าน โดยก่อตั้งเป็นชมรมกัลยาณธรรม และเว็บไซต์กัลยาณธรรมทั้งภาคภาษาไทยและภาษาอังกฤษ, โดยยึดถือปฏิบัติทาของท่านเป็นหลักธรรมในการทำงานเพื่อพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่อง.